JURNALUL® S.F.

Nr. 7 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

- Norman SPINRAD
- Mircea-Liviu GOGA
- Adrian IONESCU
- Michel JEURY
- Aurel CĂRĂŞEL
- George CEAUŞU
- Theodore STURGEON
- Florin MUNTEANU

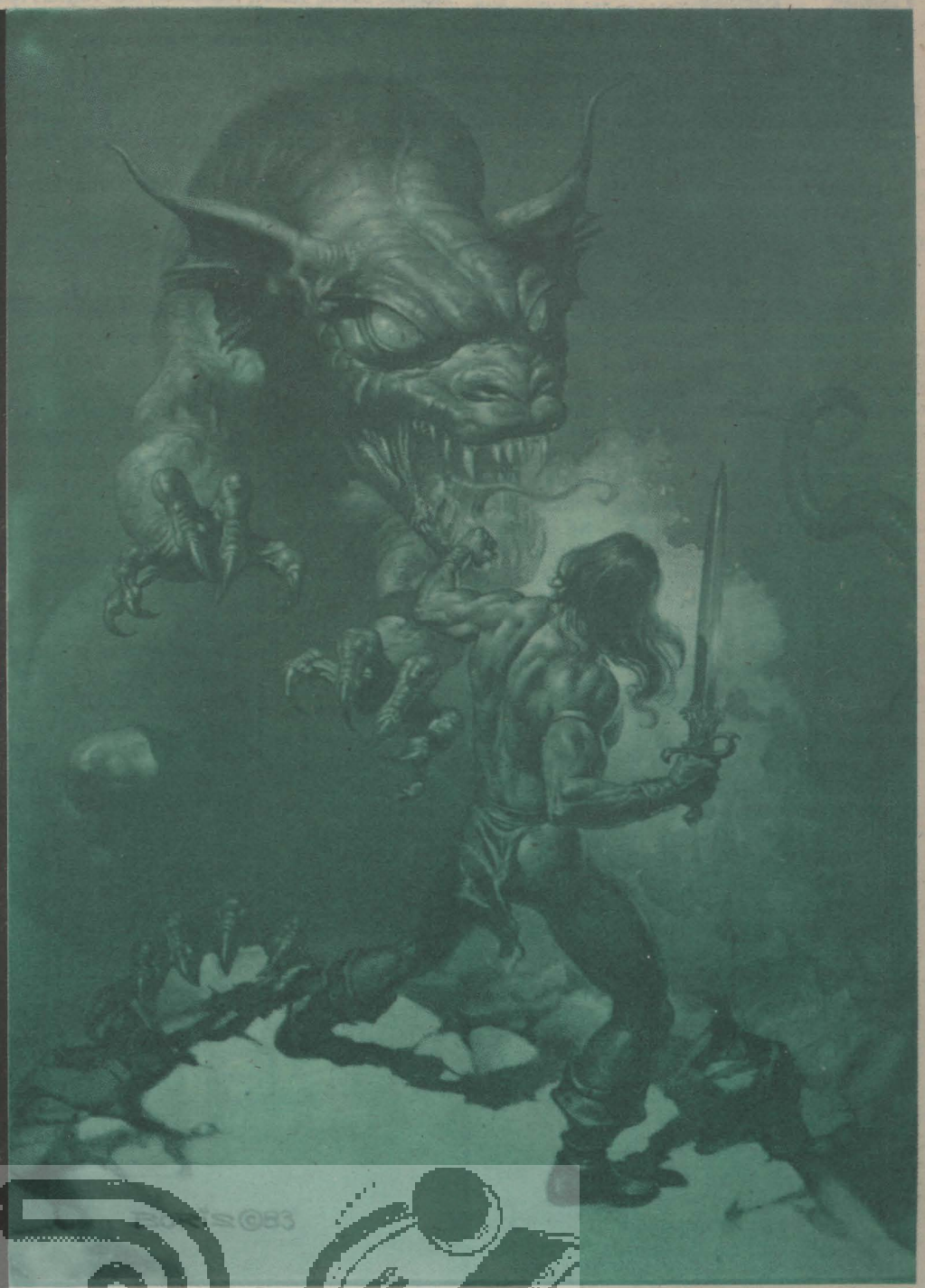

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Cenaclul SAPIENS

Prima „şarjă" a cenaclului Sapiens cu prof. univ. dr. Ioan Mînzatu, Daniel, Almira, Ana-Maria, prof. Angela Popescu şi prof. Stelian Neagu, organizatorul taberelor S.F. din satul Guranda, judeţul Botoşani

Adresa: Liceul Eugen Lovinescu, str. Valea lui Mihai nr. 6, sector 6, Bucureşti. Întîlniri zilnice 15,30 - 18. **200 de membri** din capitală (9-17 ani). **Organizare** - avansaţi (frecventarea cenaclului minim 3 ani) şi începători. **Condiţii de intrare** - test de imaginaţie, cunoştinţe S.F., personalitate. **Membrii de bază, 60 elevi, din clasele V - VI şi IX** - Anca Braşoveanu, Gabriel Lorin Oprea, Răzvan Marian Gheorghe, Alexandru Cucea, Daniel Voroneanu, Marcel Mihai, Cristian Stupina şi alţii, avînd un CENTRU DE DIFUZARE: JURNALUL S.F. **Membrii de onoare** - Alexandru Voinescu, Nora Popa, Dana Ardelea, Cornel Lazăr, Dorian Radu, Gheorghe Răcaru, Alexandru Butucaru şi Compania TAROM.

Cenaclul a fost înfiinţat în 1982 (27 ianuarie) de Alexandru Mironov şi Răzvan Dima. Din martie 1982, este condus de Angela Popescu şi sprijinit de cenaclurile S.F.

Ultima oră ● Ultima oră ● Ultima oră

● ANIVERSĂRI - Săptămîna trecută iubitorii SF-ului au avut ocazia să ureze „La mulţi ani... de SF !" domnilor **Ion Hobana** (25.01), respectiv **Răzvan Haritonovici** (30.01).

● PREMIERĂ - Vineri, 29.01. a.c., a avut loc premiera filmului „Total recall" la cinematograful „Patria". Filmul, regizat de P. Verhoeven şi avîndu-l pe Arnold Schwarzenegger în rolul principal, e bazat pe povestirea lui Ph. K. Dick „Ne putem reaminti totul pentru dumneavoastră" (publicată şi la noi în Almanahul „Anticipaţia").

● APARIŢII EDITORIALE

– „IMPERIUL OGLINZILOR STRÎMBE" - antologie de **C.T. Popescu**, editura „ADEVĂRUL" S.A., 300 lei, 304 pagini.

– „FANTOMA ADÎNCURILOR" - A.C. Clarke, editura Valdo, 350 lei, 255 pagini.

Vom reveni cu amănunte.

● Noi reprezentanţe - TULCEA - **Nicolae C. ARITON**, str. 1848, bl. 2, scara G, ap. 9.

– RÎMNICU VÎLCEA - **Cristian COCEA** (Radio Etalon), B-dul Tineretului nr. 1, tel. 094/725467.

● În Bucureşti există doar două standuri unde puteţi găsi întreaga colecţie a JURNALULUI SF - în pasaj la Universitate şi la Gara de Nord.

● **Mihail GRĂMESCU** şi-a anunţat demisia din funcţia de secretar al World SF-ului (ramura românească), din motive de sănătate.

● O nouă librărie la Timişoara, se numeşte **ATRIUM** şi funcţionează în incinta Casei Universitarilor. Librăria are un stand cu carte S.F.

● Salutăm emisiunea TV realizată de **Lucian Merişca, Vlad Frînghiu** şi **George Ceauşu**, pe care o puteţi urmări în fiecare vineri la ora 10 pe programul 1.

● Sîmbătă 30-01-1993, ora 11, la Casa Centrală a Armatei a avut loc lansarea cărţilor DUNE (Frank HERBERT) şi Cristofor Columb (Jules VERNE). Vom reveni cu amănunte.

● Am primit de la colaboratorul nostru **Mihai VASILE** o casetă cu muzică electronică, creaţie proprie. Sperăm să o ascultaţi în curînd la posturile de radio cu care colaborăm.

● În curînd la Radio Etalon (Rîmnicu Vîlcea) o nouă emisiune S.F. - **VÎNĂTORII DE MUTANŢI.**

● **IMPORTANT - AU FOST PUSE ÎN VÎNZARE 5 EXEMPLARE BIBLIOFILE, DIN NUMĂRUL 5 AL REVISTEI JURNALUL SF (CU DEFECTE TIPOGRAFICE VIZIBILE ŞI PURTÎND SEMNĂTURA COLECTIVULUI DE REDACŢIE). PERSOANELE CARE LE AU ÎN POSESIE SÎNT RUGATE SĂ LE EXPEDIEZE PE ADRESA REDACŢIEI. VOR PRIMI GRATUIT UN ABONAMENT PE 6 LUNI.**

Concurs JURNALUL S.F.

Concursul are trei secţiuni:

- proză scurtă (maximum 5 pagini);
- grafică alb-negru (minim 5 lucrări);
- bandă desenată (maxim 4 planşe).

Lucrările trebuie expediate pînă la data de 1 martie a.c. Se va acorda un premiu pentru debut, cei care doresc să participe la această secţiune sînt rugaţi să menţioneze acest lucru. PREMIILE VOR FI SUBSTANŢIALE.

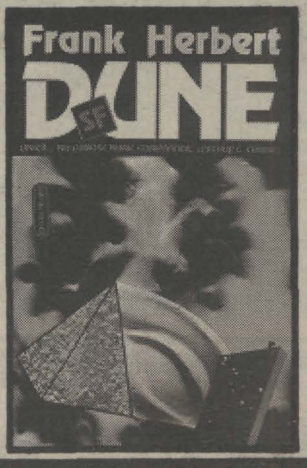

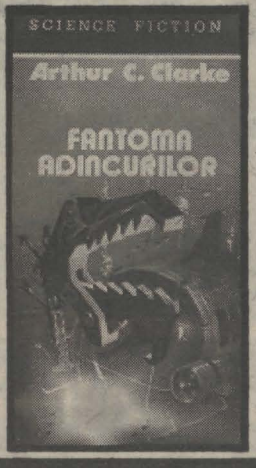

Coperta de: Boris VALLEJO

Poşta redacţiei

■ **Palade Dragoş** (Galaţi) - ne bucură ideea că JURNALUL SF v-a convins de faptul că este o revistă serioasă. (Nu cred că există reviste neserioase de profil n.r.). Proza trimisă nu este relevantă. Deşi staţi binişor cu arta naraţiunii, nu reuşiţi să daţi viaţă personajelor.

■ **Claudia Andronescu** (Tîrgovişte) - am reţinut „Moartea, un JOC?". Aşteptăm scrisoarea de prezentare şi fotografia.

■ **Gabriel Frăţilă** (Ploieşti) - textele primite, fiind scrise în urmă cu 5 ani, nu pot reprezenta nivelul la care sînteţi acum. Aşteptăm alte texte.

■ **Sanda Enachi** (Bucureşti) - te aşteptăm la redacţie cu: fotografia şi texte.

■ **Adrian Arsene** (Bucureşti) - fă un efort şi treci pe la redacţie. Textul trebuie puţin „periat".

■ **Aurel Cărăşel** (Craiova) - adăugăm mulţumirile noastre, mulţumirilor reprezentantei noastre din Cernavodă, pentru studiul de marketing efectuat cu JURNALUL SF.

■ **Cenaclul V. Papilian** (Cluj) aşteaptă (eventualele) oferte de sponsorizare din ţară şi/sau străinătate pentru realizarea în condiţii cît mai bune a Zilelor Victor Papilian.

■ **Filofteia Tofilescu & Bogdan Bucătărescu** (Craiova) - aşteptăm magnificele texte cu care ne-aţi ameninţat la atîtea conSFătuiri.

■ **Iuliana Dragoş** (Bucureşti) - pentru Bucureşti nu se fac încă abonamente.

■ **David Alexandru** (Piatra Neamţ) - mulţumim pentru aprecieri. Textele trimise nu ne-au edificat.

Adrian BĂNUŢĂ

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTA

Editor general:
Dumitru THEODORU

Colegiul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, Cristian BIRU, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Laurenţiu NISTORESCU, Angela POPESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Glosar de teme şi noţiuni science fiction

(continuare din Nr. 6)

ANTROPOMORFISM: concepţie vehiculată de unii savanţi, şi preluată de unii autori de S.F., conform căreia dezvoltarea vieţii inteligente în cosmos conduce la adoptarea unei forme corporale asemănătoare sau chiar identice celei umane. Dintre principalii adepţi ai acestei concepţii pot fi citaţi: I.A. EFREMOV - „Cor Serpentis", A.N. TOLSTOI - „Aelita", MIRCEA BRATEŞ - „Ghidul din Lună", POUL ANDERSON - ciclul „Flandry Saga", PHILIP JOSÉ FARMER - „Dare", L. SPRAGUE DE CAMP - ciclul „Viagens Interplanetarias".

ANTROPOLOGIE (în S.F.): analizează apariţia fiinţelor raţionale neumane, precum şi evoluţia biologică a omului în raport cu condiţiile de mediu şi cele de dezvoltare socială, istorică şi culturală existente în diferite lumi ipotetice: GEORGE R.R. MARTIN - „Regii nisipurilor", URSULA K. LE GUIN - „The Left Hand of Darkness" şi „The Word for World Is Forest", JAMES BLISH - „Seedling Stars", JACK VANCE - ansamblul operei, dar mai ales ciclurile „Tschai" şi „Keith Gerson", RAYMOND E. BANKS - „The Short Ones" ş.a.

APOCALIPS (în S.F.): vezi „Catastrofă".

ARAKIS: denumirea sub care figurează în nomenclatura statisticilor şi cartografiei imperiale planeta „Dune" (vezi), cadrul de derulare a acţiunii ciclului de romane „Dune" de FRANK HERBERT.

ARCĂ STELARĂ (INTERSTELARĂ): navă cosmică la bordul căreia se succed mai multe generaţii, pînă la atingerea destinaţiei: LIUBEN DILOV - „Drumul lui Ikar", ROBERT HEINLEIN - „Orphans of the Sky", BRIAN W. ALDISS - „Star Ship", E.C. TUBB - „The Space Born", A.E. VAN VOGT - „Rogue Ship" ş.a.

(urmare în pagina 11)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

BD PRESS transmite...

● **PARIS** Două albume BDSF au fost nominalizate pentru „top ten" al celor mai bune albume BD editate în 1992 în Franţa: **Froid Equateur**, de Enki Bilal (al treilea volum al trilogiei **La Foire aux Immortels - La Femme Piege**, povestind avatarurile unor umani, Jill Bioskop şi Alcide Nikopol, împotriva manipulării lor de către zei extratereştri) şi **Brûsel**, de Schuiten şi Peeters (o viziune futuristă, distructivă, a oraşului Bruxelles).

● **TIMIŞOARA** Suplimentul BD STRIP TOP editat de ziarul timişorean RENAŞTEREA BĂNĂŢEANĂ publică benzi desenate SF ale desenatorilor premiaţi la cel de-al doilea Salon Naţional BD: **Fericit cu visul meu**, de Victor Trifan, **Alarmă la -3° C** şi **Eternitate**, de Gabriel Rusu.

● **SOBREDA** În revista portugheză ALMADA BD nr. 9/1992, Luiz Beira semnează un articol pe trei pagini, **A BD romena**, ilustrîndu-l cu extrase din BDSF semnate de Viorel Pîrligras, Valentin Tănase şi Nicu Russu.

● **IAŞI** Noua revistă BD SNIF (16 pagini A5, coperţi în culori, 35 lei) publică şi BDSF: **Aristotel, cel mai nostim roboţel**, de Mugurel Dionisie şi **Vînătorul de mutanţi**, de Viorel Pîrligras.

● **LONDRA** Peter, Egon, Ray şi Winston, faimoşii „vînători de fantome" din filmul cu acelaşi nume ce rulează şi pe ecranele româneşti, sînt şi personaje ale revistei de benzi desenate THE REAL GHOSTBUSTERS. Alături de ei, în revistă mai apare şi Slimer, fantoma mîncăcioasă din film, devenită mascota grupului.

● **BUCUREŞTI** Ziarul AZI publică în fiecare vineri benzi desenate comice SF (şi mai puţin SF) de Valentin Iordache şi Marian Mirescu.

Dodo NIŢĂ

Cine-news...

● Tim Burton, realizatorul excelentului „Batman II", s-ar părea că a făcut o adevărată pasiune pentru „Mary Reilly". Nu este vorba de o femeie, ci de un proiect al casei de filme COLUMBIA. Scenariul este construit pe mitul „Dr. Jekyll", iar în rolul principal s-ar părea ca va fi Julia Roberts. Mai multe amănunte nu se cunosc. La fel ca şi despre un alt proiect al aceluiaşi regizor: „Julien", despre care declară că va fi o fabulă SF. Şi nu pe ultimul loc pe lista de proiecte a aceluiaşi regizor, s-ar părea că se situează „Concrete" cu Bill Murray în rolul unui scriitor al cărui creier a fost transplantat, de extratereştrii, într-o statuie de piatră. Ce vom viziona mai întîi din toate acestea... vom vedea.

● Mai puţin science-fiction şi mai mult fantasy va fi „October 32nd" de Paul Hunt. Adică, maleficul Pendragon, întruchipat de Richard Lynch, îşi însuşeşte o baghetă magică cu care „aruncă" lumea în haos. Pentru nevoile filmului au mai fost recrutaţi: o frumoasă reporteră, un vrăjitor bătrîn chinez etc... Luptele se poartă de-a lungul... timpului, ceva asemănător cu „Highlander", despre care unii spun că ar fi „inspiratorul" filmului. Alţii declară că este vorba doar de un kitsch.

● Şi acum cîteva cuvinte despre „Frankenstein 2000", scris şi regizat de Joe d' Amato. O tînără văduvă este violată de cîţiva derbedei. Este internată în spital (în comă). Dar creierul funcţionează... mai mult decît normal. Ric, prietenul victimei, este arestat şi închis ca autor al violului. În închisoare, prietenii violatorilor îl ucid. Utilizînd forţa psihică, văduva violată reuşeşte să-l readucă la viaţă pe Ric, utilizînd cîteva cabluri electrice. Reanimat, cadavrul îi extermină pe vinovaţi... Filmul mai poartă subtitlul: „Return from Death".

Nicolae C. ARITON

S. F. NEWS

Premii

● Premiile BRAM STOKER 1992 decernate la Horror Writers of America Banquet / New York, iunie 1992

Novel (roman): Robert R. McCAMMON – Boy's Life

First Novel (primul roman al autorului respectiv): Kathe Koja – The Cipher; Melanie TEM – Prodigal

Novella/Novelette (nuvelă): David MORRELL – The Beautiful Uncut; Hair of Graves

Short Story (text scurt): Nancy HOLDER – Lady Madonna

Collection (colecţie): Dan SIMMONS – Prayers to Broken Stones

Non-Fiction: Stephen JONES (editor) – Clive Barker's Shadows in Eden

Lifetime Achievement Award (realizările întregii vieţi): Gahan WILSON

● Premiile BRITISH FANTASY pentru 1992:

– roman: Outside the Dog Museum - Jonathan Carroll

– povestire: The Dark Land - Michael Marshall Smith

– colecţie: Darklands - Nicholas Royle, editor

– editură mică: Peeping Tom

– artist: Jim Pitts

– cel mai bun nouvenit: Melanie Tem

VESTI – VESTI

● Editura ZEBRA a retras din circulaţie două romane horror ale autorului „Pauline Dunn" (pseudonim al surorilor Dawn Pauline Dunn şi Susan Hartzell): „Crawling Dark" (1991) şi „Demonic Collor" (1990) în urma acuzaţiei de plagiat după „Phantoms" al lui Dean R. Koontz.

● Scriitorul William Gibson şi pictorul Dennis Ashbaugh colaborează la un proiect neobişnuit: „Agrippa - Book Of The Dead" (Agrippa - cartea morţilor), o poveste de Gibson într-un „ambalaj" de Ashbaugh. Povestea este înregistrată pe un disc de calculator, discul conţinînd şi un virus. Virusul va „emigra" în calculator unde va „evolua" într-o... „radieră" pentru poveste, lectura acesteia fiind deci posibilă doar o singură dată.

● „Science Fiction Writers Of America" în urma unor lungi şi încinse dezbateri a hotărît să recunoască drept posibili membri şi pe autorii de horror şi fantasy şi şi-a modificat numele în SFFWA, cel de al doilea F provenind de la „Fantasy". O minoritate vocală, incluzînd şi cîţiva autori cunoscuţi, au protestat şi au decis să înfiinţeze „Professional SF Writers Association".

● INFOGHID

Revista literară „L' ENCRIER RENVERSE" editează un Ghid al Concursurilor de Nuvele, instrument preţios pentru cei care scriu şi doresc să fie informaţi. Acest Ghid, reactualizat regulat, are 68 de pagini şi costă 30 de franci. Dacă sînteţi interesaţi, comandaţi-l la „L' ENCRIER RENVERSE" - COTE DE BEAUMONT - 81 100 CASTRES.

Dan POPESCU

Mircea Liviu GOGA

Zăpezile acestei ierni

De multe ori s-a pus la îndoială obiectivitatea juriului. Vom selecta - din lucrările primite pînă la 1 Martie - povestirile şi lucrările de grafică ce întrunesc condiţiile publicării, urmînd ca cititorii să le noteze cu note de la 5 la 10. Reamintim faptul că sînt două secţiuni: scriitori - graficieni consacraţi şi debutanţi. Se va acorda un premiu - prin tragere la sorţi - pentru cel mai fidel cititor.

Redacţia Jurnalul SF

Peste crîngul pustiu, vîntul imagina arpegii şi fiecare copac părea că scoate o notă aparte, cătărîndu-şi sonoritatea de lemn către norii plumburii şi joşi care înăbuşeau de mai multe dimineţi nuanţa obişnuită a cerului. Femeia a făcut doi paşi rotindu-şi privirea peste grătarele trunchiurilor. Bărbatul îşi lipise palmele de unul dintre copaci. Pe coajă se lăţeau pete cenuşii, carbonizate, care, privite de la distanţă, dădeau impresia că arborele fusese marcat pentru a fi tăiat ulterior de vreo companie forestieră.

– Urmele astea - a rostit el distrat. Copacii memorează incendiul. Amintiri arse peste alte amintiri.

Femeia se întoarse şi-l privi lung. Un zîmbet subţire îi înmuguri în colţul gurii. E frumoasă - o cîntări bărbatul. Şi ştie şi ea asta. Este expresia, exponentul unei lumi frumoase şi perfecte. Pînă şi aici, în pădure, a venit îmbrăcată după ultima modă. Nu le-ar fi permis copacilor s-o întîlnească altfel.

– Veşnic romantic, Frederich - a îngînat ea şi zîmbetul i s-a lăţit. Eşti un copil. Să ştii - adăugă - că nu-mi plac copiii. Mă calcă pe nervi.

Şi-a aranjat cu un gest cochet gulerul hainei. Ochii ei, de un albastru aţiţător, percutant, îl scrutau cu oarecare nerăbdare.

– Ce vrei să spun? - a mormăit Frederich frecînd-şi palmele de trunchi.

– Nimic. Te murdăreşti.

Tăcură o vreme.

– Şi - a tărăgănat el - erau chiar atît de periculoşi?

Femeia îl privi surprinsă şi ridică din umeri.

– Habar n-am. Probabil. Da, cred că da.

– Nu poate fi adevărat - spuse el. Inventăm pretexte, cuvinte care să apere goliciunea faptului împlinit. I-am ucis şi poate n-aveam nevoie s-o facem. Nu ştim cine sînt, de unde au venit, ce doreau de fapt. Dar noi i-am ucis din orgoliu, din setea de a rămîne singurii stăpîni ai lumii noastre.

– Nu ştiu - i-a cîntărit ea atentă cuvintele. O invazie e, totuşi, o invazie.

„O invazie - interveni agitat nu se ştie de ce scriitorul - e o stricare a unui mecanism perfect şi ingenios, rod a zeci sau chiar sute de generaţii. Dragi cititori, feriţi-vă de invazii. Ele perturbă ordinea lucrurilor. Ca şi cînd într-o odaie mobilată după ultimul răcnet al modei ai introduce un scaun stil Ludovic al XV-lea".

– Şi totuşi - a îngînat Frederich - ei nu arătau a scaun Ludovic al XV-leă.

– Ce spui? - s-a mirat femeia.

– Nimic. Mă gîndeam, Laura. Dar dacă nu erau fiinţe, ci mesaje?

Femeia ricîi copilăreşte cu vîrful cismei cenuşa. Printre copaci trecu un tremur, o pală subţire, diafană, de vînt.

– Nu m-am gîndit - a revenit ea după o vreme. La asta nu m-am gîndit. Dar ce rost ar fi avut? Cochetezi cu idei lipsite de fond.

– Fondul - s-a strîmbat el - a fost distrus. Şi forma. Ne-a mai rămas speculaţia, care...

– La ce bun? - l-a întrerupt femeia şi s-a lipit neglijentă de un copac alăturat.

Frederich a oftat şi a ridicat privirea spre cer. Şi-a scuturat palmele de cenuşă, apoi a executat un gest evaziv.

– Cum arătau? - întrebă deodată.

– Ca nişte frunze. Un cercetător... îl cunoşti parcă şi tu, v-am văzut odată bînd împreună o cafea... a observat un lucru curios. În anumite zone ale pădurii, frunzele copacilor nu cădeau toamna, aşa cum ar fi fost firesc.

– Şi i-a descoperit...

– Da - aprobă ea. Erau răspîndiţi pretutindeni şi semănau cu frunzele de stejar. Mimetism, probabil. Dar nu ştiau că toamna frunzele trebuie să cadă...

Formau - îşi zise Frederich - un alt anotimp. Un anotimp fals, căci toamna propusă de aceste fiinţe neterestre nu se încadra în tiparele lumii noastre şi, ca atare, nu putea să ne aparţină. O altă toamnă, a unei lumi străine, o toamnă în care pe copaci gînditori trăiesc frunze gînditoare, o toamnă nouă ce venise să ni se ofere, iar noi am respins-o; cu frunzele ei străine, cu privelişte ei străină. Nu - îşi cenzură el brusc imaginaţia. Nu erau frunze. Erau oameni, oameni ascunşi în frunze, avînd braţe şi inimi de frunze. Dar nu erau frunze, iar noi de-asta i-am şi ucis; din acest motiv am incendiat cu aruncătoarele de flăcări pădurea. I-am ars pe toţi pentru vina uriaşă de a nu fi frunze...

– Mergem?

Vocea femeii l-a făcut să tresară.

– Poate că nu doreau să ne distrugă - a rostit el neconvingător. Nu doreau să ne invadeze. Aşteptau, pur şi simplu, aşteptau aici, pe copaci.

– Ce-ar fi putut să aştepte? - se miră ea.

– Ştiu eu? Ne observau şi aşteptau să-i înţelegem sau să ne înţeleagă...

– Nu ne putem permite - a replicat femeia. O invazie este, totuşi, o invazie. Oricum s-ar fi prezentat...

Sîntem prea perfecţi ca să cercetăm - îşi zise Frederich. Trăim pe o insulă... pe o...

– Mergem? - a repetat ea. Mi-e frig.

Frederich privi din nou către cerul plumburiu. Un strop alb aluneca spre pămînt ca o lacrimă îngheţată pe un obraz inexistent.

– Începe să ningă. În curînd, cenuşa va fi acoperită de zăpadă - spuse.

– Da, ninge. Au anunţat şi prin radio. Se pare că va fi o iarnă grea, cu multă zăpadă. Asta-i foarte bine. Îmi place iarna, mai ales cînd cade multă zăpadă.

Cei doi porniră încet către clădirea institutului ce se schiţa undeva, peste vîrfurile arse ale copacilor. Fulgii alunecau învîrtejindu-se, amestecaţi intim şi iar despărţiţi, din ce în ce mai mulţi, ca un potop alb, rece şi protegutor.

Rana pădurii se va închide curînd - îşi spuse Frederich. Va veni primăvara şi cenuşa va rodi ghiocei şi tot felul de alte flori. Va veni primăvara şi ni se va părea firesc şi vom uita de existenţa altor lumi care ne cheamă, care ne trimit ştiri de neînţeles şi frunze purpuriu-gălbui. Şi ne vom iubi şi vom merge la cinema şi ne vom plimba prin pădure. Ordinea lucrurilor va fi totdeauna cea dorită de noi. Şi vom privi şi la stele, doar pentru a ne amăgi că avem acolo, pe cer, o străjă a fiecărui suflet, cum povesteşte o străveche legendă. O legendă despre aprinderea şi stingerea stelelor şi oamenilor.

– Laura - rosti cu voce tare. Laura, cred că te iubesc...

– Cînd eram copil - vorbi ea fără să-l ia în seamă - îmi plăcea să prind fulgi în palmă şi să-i privesc topindu-se. Asta mă făcea fericită şi parcă mai puternică decît toată iarna.

– Încearcă - zîmbi el.

Ea îşi scoase cu un gest scurt mănuşile din piele fină şi ridică palmele. Apoi, după o clipă, le coborî şi le întinse către bărbat.

Frederich privi fulgii albi lipiţi de pielea catifelată a palmelor. După un timp ea îşi ridică ochii, iar el citi acolo atîta spaimă, atîta uimire şi neajutorare, încît făcu un pas înainte şi o prinse de umeri.

– Să plecăm - şopti ea. Să fugim!

O ajută să-şi scuture fulgii care alunecară intacţi către pămînt şi să-şi strecoare din nou mănuşile peste mîinile învineţite de frig. Porniră apoi, lăsînd urme clare în zăpezile de un alb fluid ale acestei ierni noi, zăpezi despre care şi Frederich şi Laura ştiură că nu se vor mai topi niciodată...

grafică: SIMINA NEAMŢ

Adrian IONESCU

Regăsire în cîmpul cu hlandani

grafică: RADU GAVRILAŞ

Mergeam încet pe vechile făgaşe, şi nu ştiam dacă e durere ceea ce simţeam, sau doar regretul timpului trecut. Roţile carului sfărîmau bulgării de pămînt, afundîndu-se în clisa ce devenea tot mai vîscoasă. Îl urmam prin ploaia măruntă de toamnă, cu fruntea plecată şi creştetul descoperit, privind uneori faţa bătrînului, calmă, destinsă şi palmele ce se odihneau cuminţi pe piept.

Aş fi vrut să fiu singur, să nu aud vocile celor din jur şi bocetul înecat al femeilor. Uneori mă surprindeam absent, doar din cînd în cînd frînturi din trecut se închegau în imagini. Îl vedeam cum era atunci, cu ochii strălucind de candoare şi un zîmbet vag abia conturat pe buze, aşteptîndu-mă în pridvorul înalt al casei. Apa se scurgea în pîrîiaşe subţiri sub gulerul cămăşii; şi picioarele mi se înfundau în noroiul cleios iar cuvintele frînate alunecau pe lîngă mine şi anevoie încercam să le înţeleg.

„A fost un învăţător bun, însă puţin cam..."

Restul devenea o şoaptă confuză, purtată de vînt. Îi vedeam degetele subţiri presărînd fără grabă tutunul negru pe foiţa de ziar, apoi răsucind-o cu grijă; şi fumul ce-l învăluia îl simţeam bărbătesc înţepîndu-mi nările. Îl asemuiam cu eroii cărţilor orînduite cu grijă pe policioara din lemn de nuc. Uneori era un Robinson sau Admunsen, sau toţi la un loc. Nu puteam crede că e el cel ce se odihnea în cutia de lemn de stejar, ci un altul care îi seamănă.

Cuvinte nerostite răsar în mine blînde, rotunde, cum doar el ştia să le facă şi încerc, încerc să le pătrund adîncul.

„Să-ţi aminteşti! Auzi? Să-ţi aminteşti!" Apoi tăcut, începea să cioplească scînduri de brad, de salcîm, de stejar şi seva picura mărunt, iar bătrînul uneori mormăia nemulţumit, cînd lemnul se aşchia neascultător sub secure. După aceea, palma lui mare măsura cu grijă scîndurile cioplite şi le potrivea una lîngă alta, în jgheabul de lemn ce se deschidea spre cîmpul cu hlandani din spatele casei. Bunicul răsucea apoi o pîrghie ce ieşea de undeva de dedesubtul jgheabului, iar pereţii de lemn începeau să alunece şi scîndurile subţiri de tei, de fag, de stejar se împotriveau o clipă, însă erau înfrînte şi se contopeau într-un singur tot, iar esenţele înfrăţite ale pădurii se răspîndeau tulburător ca o sălbatică chemare, învăluindu-ne.

Atunci se năştea miracolul pe care-l acceptam fără uimire: lemnul se înnegrea, uscîndu-se. Bunicul spunea că arde în focul dorinţelor noastre şi piere. Uneori, bunicul lua şi puşca cea veche cu patul crăpat. Atunci mergeam la vînătoare. Păşeam cu grijă pe urmele bătrînului, printre tulpinile subţiri care se transformau încet. Undeva în savană-întotdeauna exista un colţ de savană-apăreau turmele de gazele sau mistreţi, aşa cum le găseam în cărţile cu poze. Bunicul aprindea fitilul armei care scuipa cu zgomot plumbul ce scormonea fierbinte carnea sîngerîndă.

După aceea ne întorceam acasă şi cîteva zile lăsam pădurea să se odihnească. Era numai a noastră şi ne lega cu taina ei; pădurea... De unde vine, bunicule? Îmi pare cunoscută! Cine mai ştie de ea? Hai, spune-mi! îl rugam. Zîmbea doar şi îşi ducea degetul la buze. Atunci mi se părea că vine din legendă şi că e veşnic.

Însă acum doar fumul de tămîie îi aureolează chipul, şi o litanie şoptită aminteşte povestea trecerii spre nefiinţă.

– Şi păsările pier? îl întrebam.

– Sigur că nu! Ajunge doar să le doreşti, şi le creezi cu ochii minţii. Nu înţelegeam şi am vrut să mai întreb ceva. Dar am tăcut. Se apropia vînatul. Atunci mi-am amintit de Fram, de Moby-dyck-balena-albă şi multe altele. Brusc pădurea fremătă neliniştită, arborii se contorsionau estompîndu-se în albul contur al gheţarilor. Blocuri de apă se rostogoleau spărgîndu-se şi întreg universul părea că se clatină. Mugete înfuriate se auzeau şi am început să ţip. Bunicul m-a luat în braţe şi alergînd prin apa rece care-i scălda genunchii, îmi striga la ureche că totul e doar un vis, o amăgire, că nu departe e casa cocoţată în vîrf de deal. Valurile înspumate se resorbeau în ceaţă şi blocurile de gheaţă dispăreau treptat, iar tulpinile firave de hlandan unduiau iarăşi neliniştite sub mîngîierea rece a vîntului. Din cizmele bunicului apa curgea în pîrîiaşe mici şi atunci am plîns în cîmpul cu hlandani. Pentru mine pădurea trădată murise strigînd, iar în jgheabul de lemn, seva îngheţată aburea ca o veche aducere-aminte. Bunicul nu m-a certat; însă pleca singur la vînătoare, iar uneori se întorcea supărat şi tăcut. Începea să cioplească scînduri subţiri de tei, de salcîm, de brad şi stejar. Îi era din ce în ce mai greu să stăpînească pădurea ce fugea temătoare din calea lui. Amintirea timpului trecut mai stăruie o clipă, ca o umbră, apoi, e spartă de bulgării ce cad cu zgomot printre rugi monotone, ce nu-mi mai spun nimic. Aş vrea să fiu doar cu el să-mi zîmbească din nou; amintirea cuvintelor dispărute şi mîinilor ce nu mai pot mîngîia mă doare, iar ploaia îmi spală sărată obrajii.

Urc pe poteca ce şerpuieşte livada şi alta îmi pare casa cu stîlpii pridvorului putrezi şi varul deschizînd răni supărînde în pereţii bătrînii. Doar întunericul odăii miroase a copilărie, a pere coapte şi a busuioc. Păşesc încet, ca să nu tulbur liniştea trecutului timp, paşii mă poartă în spatele casei, unde foşnetul tulpinilor firave îmi amintesc un vis de demult. Securea muşcată de rugină zace în jgheabul meşteşugit, încheiat în cuie de lemn. O iau, şi ochii bătrînului mă urmăresc gravi şi tăcuţi. Degetele îmi tremură atunci cînd aşez scîndurile de paltin, de tei, de fag, de stejar. Jgheabul le îmbrăţişează mut şi eu alerg prin cîmpul cu hlandani şi caut febril o logică a transformării care va urma. Tulpinile subţiri se rup sub paşii mei, pădurea nu mă vrea, însă continui să înaintez prin poiana deasă, şi cred că nu-s de ajuns esenţele pădurilor înfrînte. Nimic nu poate fi ca înainte. Nimic. Un pas şi încă unul de mult la capăt trebuia să fi ajuns, dacă există undeva în mine un capăt. Încet, încet, hlandanii toţi dispar, sub tălpi răsună sec asfaltul şi nici putere să mă mir nu am. Oamenii grăbiţi aleargă ascunşi, sub colorate umbrele. Îi ocolesc. Nu asta vreau, dar oare am vrut vreodată cu adevărat ceva?

Poate atunci, demult, cînd rătăceam prin jungla verde a copilăriei.

– Hei, salut, George! Unde vrei să mergi? Tresar de sub umbrelă. Val îmi face semn să mă apropii. Ştii – îmi spune fericit – o să am curînd laboratorul meu! Nu se poate, asta a fost demult! – Val... Eu... Nu mă aude şi vorbeşte cu ochii strălucind. Aceleaşi cuvinte le aud din nou şi ştiu că îl aşteaptă în curînd eşecul. Eu n-am făcut nimic pentru a-l opri. De la capăt totul aş lua şi m-aş schimba, sigur m-aş schimba. Strada se pierde încet şi cîmpul hlandanilor mă scuipă cu lutul negru ce clefăie sub tălpi. Aş vrea să mă opresc, dar nu se poate, ceva mă mînă. Unde? Încă nu ştiu şi cîmpul nu se mai termină; de ani parcă m-am rătăcit aici. Urc trepte albe, se deschide o uşă; Lia apare, privindu-mă din prag. Hai să uităm şi totul va fi bine. Ce soare e! Să nu-l întunecăm. Apoi tăcută, aşteptă un semn de înţelegere. Îi spun că a fost o greşeală ce nu se va mai repeta. M-am săturat, îmi aud cuvintele izbind în ziduri. Nu te mai vreau şi poţi să pleci. Opreşte-te, îi strig, însă şuvoiul vorbelor de atunci răsună iar, şi nu le pot opri. Ce s-a întîmplat? Cine îmi poate spune? Cînd m-am schimbat? Nu pot fi eu! Aş vrea să uit... şi batjocoritori, hlandanii foşnesc. Lăsaţi-mă să ies! Bătrîne, tu nu mi-ai spus nimic. Zîmbeşti şi taci. De ce zîmbeşti şi de ce taci? Acolo, după osul frunţii tale sălăşluieşte un gînd ce încă nu a fost rostit. Poate aveau dreptate oamenii din sat că te ocoleau, şi îşi scuipau în sîn bătrînele cînd te zăreau. Eu mă schimbam pe nesimţite şi tu ştiai, şi nu mi-ai spus nimic. Chiar şi atunci cînd, mai tîrziu, într-un amurg, la tine am venit. De mult plecase Lia şi mulţi din foştii prieteni m-au abandonat. Mărunt, străin şi gol, cu tine alături mă simţeam... şi nu mi-ai spus nimic. Măcar acum arată-mi calea. Mă dor picioarele, bunicule, de atîta mers, pasul e şovăielnic şi părul ud atîrnă şuviţe argintii. Creţuri mărunte îmi brăzdează faţa şi o mînă rea, încet mă înconvoaie; respir mai greu, drumul spre casă oare unde-i? Mi-e frică, Doamne, cît îmi e de frică! La fel ca şi atunci cînd temător mă ascundeam în umbra lui!

Sub tălpi simt o potecă, iar ploaia se opreşte încet, hlandanii se transformă în trunchiuri noduroase şi eu alerg, pot să alerg sub verdele boltit al unei mari livezi. Praful îmi acoperă picioarele desculţe, mă simt uşor şi tînăr, iar părul alb devine auriu şi sus, în capătul cărării şerpuite, alene, curăţîndu-şi arma, bunicul îmi zîmbeşte şi îmi face semn că mergem la vînat.

Luna de ametist

În seara asta nu se poate să treceți, clătină din cap Levi Mur, arătîndu-le apa învolburată și sloiurile mari de gheață ce se izbeau de maluri.

– Plătesc bine, stărui Silvester Zun Altin ridicîndu-se pe jumătate din sanie și scoțînd de sub blănuri două bucățele de aur.

Podarul clătină din nou din cap și legă podul plutitor de un țăruș înfipt în mal.

– Apa e umflată ca la orice sfîrșit de sezon, și apoi mai e și întuneric... Sloiurile te pot tîrî în larg.

Străinul coborî din sanie.

– Trebuie să ajung neapărat pe malul celălalt înainte de miezul nopții! Spune și tu ceva, nătîngule! se răsti către surugiu. Frederic însă tăcea, potolindu-și cîinii cu lovituri ușoare de palmă. Mai pun una, spuse, și-și întoarse capul din nou către podar.

Levi ridică din umeri. Privi cu înțeles către cer.

– Și noi... eu ce fac?

– Așteptați. Faceți foc și dormiți. Noaptea trece repede.

Puse ghionderul pe umăr, salută mohorît fluturînd o mînă și se îndepărtă cu pași rari în întuneric. Negustorul privi lung în urmă-i, scuipă cu dispreț și se întoarse în loc.

– Ce ne facem, surugiule?

– Ascultăm sfatul podarului, stăpîne: dezlegăm cîinii, facem focul, mîncăm și închidem ochii pînă mîine în zori.

– Vreau să ajung înainte de răsăritul lunii dincolo! stărui Silvester. Altfel, ajung prea tîrziu... Prea tîrziu.

– Levi Mur știe ce spune, stăpîne. Cunoaște rîul și locurile de-o viață de om.

Începu să desfacă hamurile de gîturile cîinilor. Aceștia se gudurau și-i lingeau mîinile scheunînd de foame. În stînga, rîul șuiera prăvălatic, mușcînd cu apele-i întunecate din zăpada murdară a malului.

– Îl cunoști bine pe podar?

– Îl cunosc, răspunse Frederic. Aruncă două bucăți de carne congelată cîinilor. Îl cunosc, repetă. De multe sezoane mă trece dincolo cu cîte un client.

Tăcură. Aprinseseră anevoie focul: lemnele umede trosneau și făceau un fum gros, albicios. Frederic scoase conservele de carne și le așeză în apropierea flăcărilor. Desprinse pușca din agățătoarea saniei și o puse alături de blana întinsă pe zăpadă, cu țeava rezemată de o tălpică.

– Am sosit prea tîrziu, stăpîne. Dezghețul nu mai ține mult. Dezghețul s-a apropiat de sfîrșit; iar la întoarcere nu te mai trece nimeni.

Undeva spre nord, gheața trosni prelung, scoțînd sunete ascuțite. Cîinii se strînseră unii în alții mîrîind. Focul arunca luciri stinse pe trupul burduhănos al saniei.

– Se rupe gheața, spuse Frederic. Își dădu căciula într-o parte. Sezonul s-a apropiat de sfîrșit, repetă. Vine înghețul.

– Mi s-a spus că e îngrozitor.

– E îngrozitor. Un ger de crapă pietrele, plesnește pielea pe obraz și îți îngheață răsuflarea în piept. Cîinii mor printre primii. Nu mai poți face focul. Te cuprinde un fel de moleșeală, în timp ce bîjbîi cu picioarele ca doi butuci nesimțitori pîrtia de gheață.

Silvester se așeză pe blana așternută pe zăpada înmuiată de foc. Își trase caftanul mai aproape de corp. Privi atent la mișcările încete ale surugiului: desfăcea un pachet cu carne congelată.

– Ești curierul Comunității?

– Da.

– De cît timp?

– De cinci sezoane. Vru să mai adauge ceva, însă dădu a lehamite din mînă și își continuă lucrul.

– De ce nu întrebi nimic? reluă negustorul.

Frederic împărți carnea în bucăți.

– Ce?

– Indiferent ce... De ce vreau să ajung dincolo, de exemplu... ce caut aici...

Frederic dădu nepăsător din cap.

– Uneori e bine să știi cît mai puțin; atîta timp cît plătești bine, nu am nici o întrebare; nici o nedumerire.

Aruncă la cîini fîșiile de carne. Silvester nu vedea pentru că era cu spatele, dar auzea îngrămădeala cîinilor, schelălăielile și ciocneala colților sub mîncarea atîmată în aer la capătul brațului.

– Ce faci cu pușca?

– În noapte se ascund puteri necunoscute. Ființe ostile, amenințătoare, ies de pretutindeni din aceste locuri blestemate. În curînd va răsări luna și duhurile neștiutului vor începe să hoinărească.

Negustorul simți în vocea celuilalt o spaimă abia ascunsă.

– Crezi în duhuri?

– Nu cred. Există. Se ascund în bezne și lovesc pe neașteptate.

Împinse pe foc o creangă groasă, care iscă scîntei în jur.

– Oamenii cu un ochi trăiesc 10 sezoane. Cei ca tine, cu trei ochi, 12. Cine a apucat perioada dintre sfîrșitul unui sezon și începutul altuia în Țara Ghețurilor, și a scăpat cu fața curată, își va aminti pînă la moarte de răsăritul lunii deasupra cîmpurilor de zăpadă.

– Nu înțeleg, mormăi negustorul, trăgîndu-se instinctiv mai aproape de pușcă.

– Asta nu se înțelege: se simte.

Frederic puse o mînă de ceai în ibricul cu fund gros și aruncă deasupra doi bulgări de zăpadă.

– Cîți ochi are podarul? Levi...

– E un om ciudat. Nu aparține lumii noastre.

În noapte se auzi un urlet îndepărtat. Cîinii ciuliră urechile; rotașul mîrîi înspăimîntat și se apropie gudurîndu-se de cei doi. Un vînt slab încreți unda liniștită a flăcărilor.

– Sînt curier de 5 sezoane, continuă Frederic o idee întreruptă parcă mai înainte, dar pe sanie umblu de cînd eram de-o șchioapă. Îl ajutam pe tata în meserie și colindam depărtările. Cîteodată, în timpul mort dintre sezoane, tata repezea cu atelajul încoace cîte un străin domic să se plimbe. Îmi arăta pe furiș spatele aplecat peste podul plutitor al lui Levi: de cînd era el surugiu, la vadul de trecere îl întîlnea numai pe Levi Mur.

– Și tatăl dumitale? deveni curios Silvester Zun Altin, coborîndu-și căciula peste ochiul din mijlocul frunții.

Surugiul întoarse capul într-o parte, ascultînd atent la vîjîitul vîntului. Întinse mîna brusc, apucă pușca și o aduse pe genunchi; trase cocoșul și o sprijini iarăși de tălpică.

– Am auzit un zgomot... Mi s-a părut.

Apoi:

– Tata?... Cîteodată se întorcea singur; amatorul de excursii pierea înghițit de necunoscut. Duhurile nopții cu lună plină, spunea bătrînul. Cu lună de ametist. Oftă. A rămas într-o zi acolo definitiv.

Frederic înalță din umeri; turnă ceaiul în două căni mari de tablă și suflă îndelung într-a lui înainte de a sorbi. Cîinii se strînseră toți la un loc, își plecaseră boturile pe labe și somnolau. Frigul cobora pe nesimțite din înalturi făcînd să li se zbîrlească blana.

Cu un gest neașteptat, surugiul înhăță pușca și trase un foc în aer. Apoi un altul. Un trup bufni cu zgomot de sol. Cîinii se împrăștiară urlînd.

– Duhul, zise Frederic, îndreptîndu-se către locul unde căzuse corpul. După cîteva clipe apăru tîrînd ceva după el.

Două aripi mari, întunecate, din piele, ascuțite în formă de triunghi. Trei picioare scurte, terminate la capete cu ghiare. Un cioc-trompă lung și subțire ca un ac. Sute de ochi, mici, galbeni, plutind morți în apa încremenită a găvanelor înșirate de-a lungul bazei mari a aripilor încremenite în nemișcare.

– Ce-i hidoșenia asta? se cutremură negustorul. Se ridică de pe blană și trecu în partea opusă a vetrei, la adăpostul flăcărilor.

Frederic aruncă pușca în dreptul saniei. Cîinii nu se vedeau.

– Un duh.

– Ce fel de duh? întrebă cu scîrbă Silvester, examinîndu-l de la distanță.

– Un spirit al nopții. Al răului. Dincolo de rîu pîndesc sute, mii, în perioada dintre sezoane. Le întărîtă mirosul de om; și Luna.

– Luna?

– Luna. Dincolo de rîu... Hmm! Dincolo de rîu, după miezul nopții, va răsări Luna. Luna de ametist.

Levi Mur se apropie cu pași mari de foc. Într-o mînă ținea ghionderul, iar în cealaltă un corn mare de animal, ferecat în argint.

– ... Luna de ametist... Cine se află pe celălalt mal, dincolo de zidul înalt al canionului, are unica, uluitoarea șansă de a vedea luminile care fug pe pămînt; luminile care se ridică și coboară din cer...

Podarul se opri lîngă corpul ucis al vietății nocturne. Îi aruncă o privire disprețuitoare și îl împinse cu piciorul în apă. Rîul își închise cu furie undele deasupra prăzii.

– Duhuri! rînji el. Duhuri...

Duse cornul la buze și apucă mușchiul tare între dinți. Un sunet aspru, ascuțit, lipsit de modulații, sparse întunericul tăcut către înălțimi. Cînd ultima notă se stinse, o mare de vaiete izbucni în văzduh, încolăcindu-se, răsucindu-se în toate direcțiile. Cînd și cînd cîte un sunet gîlgîit rupea farmecul dizarmoniei nocturne, făcîndu-l pe negustor să-și închipuie că acolo sus plutesc, într-un vîrtej fără sfîrșit, oameni lipsiți de darul minunat al vorbirii.

– Corul duhurilor, zise podarul legîndu-și cornul la șold. Ființe aeriene, care se nasc, cresc și mor numai cînd Luna plină, Luna de ametist se pregătește să-și ridice fruntea în Țara Ghețurilor. Ființe care se hrănesc cu vise: își înfig trompa ascuțită în ceafa animalelor și le sug de acolo puterea de a visa, lăsîndu-le pe veci adormite în zăpada sîngerie.

Tăcu. Silvester și Frederic se așezară, făcîndu-i loc într-o margine a blănii.

– Țara Ghețurilor, continuă podarul clătinînd din cap. Cu o mînă își scoase căciula mițoasă de pe cap, iar cu cealaltă, făcută greblă, își frecă fruntea, acoperită cu păr.

– Ai doi ochi...! se miră negustorul.

– Doi, răspunse Levi Mur așezîndu-se la rîndu-i. Nu beau, refuză cana de ceai oferită de surugiu. Se întoarse către negustor: de fapt, ce cauți dumneata dincolo de rîu? Aur?

– Și... aur.

– Poate că nu există aur.

– Dar luminile? În nopțile în care se ridică Luna plină, aurul joacă flăcări în largul necuprins al cîmpiei. Unii s-au întors bogați de acolo.

Podarul rîse, dar nu spuse nimic.

– Rîzi... poate că și rîsul tău ascunde o taină. *Ori poate te întrebi cum de cred în prostiile astea...* Vezi tu, podarule, viața noastră e scurtă, e mult prea scurtă: ninge de 10-12 ori deasupra

capetelor noastre şi gata, ne-am stins. Şi în acest timp alergăm ca nişte disperaţi să ne distrăm, să trăim bine, să... Oftă: uneori m-a ispitit gîndul că un răspuns s-ar putea afla dincolo... Dincolo.

– Un răspuns?

Frederic clătină din cap cu tristeţe, împinse un lemn pe foc şi se ridică să-şi caute cîinii.

– Un răspuns... spuse încet Levi Mur. În fiecare noapte cu Lună de ametist trec în Ţara Gheţurilor, singur.

Focul pîrîi şi înghiţi lemnul umed.

– Dincolo de canion este o creastă mai înaltă. De acolo se vede totul ca în palmă: aerodromul, clădirile anexe, orăşelul ca o machetă, ascuns în spatele unei perdele de braţi înalţi... tot. Tot. La sfîrşitul fiecărui sezon, în primăvara plăpîndă care urmează, acumulatoarele se încarcă în soarele palid, fără putere. Iar cînd apare pe cer Luna plină, o dată pe sezon instalaţiile pornesc automat, luminile clădirilor se aprind, balizele încep să funcţioneze, sondele meteorologice se ridică strălucitoare în aer, autobuzele pornesc către sălile de aşteptare să ridice pasagerii care nu mai sosesc, iar avertizoarele sonore îşi slobozesc ţipetele lor ascuţite pentru ca un personal inexistent să elibereze pista. În zori, totul reintră în amorţire pentru încă un lung interval de iamă glacială. În locul avioanelor, pe şoselele lungi curăţate de zăpadă de pluguri automate, aterizează lumina blîndă a răsăritului. O tristeţe de moarte pluteşte pe această lume pierdută pentru totdeauna. Peste...

Podarul amuţeşte o clipă. Lui Silvester îi pare că printre pleoapele întredeschise se strecoară fişii zdrenţuite de lacrimi.

– ... Această lume a oamenilor cu doi ochi. O planetă congelată şi un aeroport pustiu... O nesfîrşită iamă nucleară...

Levi Mur se ridică şi îşi culege ghiondeiul de alături. Din dreapta apare surugiul cu cîinii strînşi ciotcă împrejur, lingîndu-i mînuşile, sărindu-i pe piept cu labele lor lungi, puternice. Levi Mur îl ocoleşte şi se pierde în noapte.

– N-ai înţeles nimic, stăpîne; aşa cum n-am înţeles nici eu; cum n-a înţeles nimeni pînă acum.

Frederic îl priveşte cu ochi mari, limpezi.

– Dar el... el de unde cunoaşte toate astea?

– Cine poate să ştie? Uneori te bate gîndul că nu-i nimic adevărat; că sînt visuri de om singur, pierdut în veşnicia gheţurilor. Alteori, spune singur cum că a fost un fel de paznic acolo, pe locurile unde apar lumini. Că venea cîteodată pe malul rîului la pescuit. Şi cîte altele... O minte omenească nu stă să le cuprindă pe toate cînd podarul are chef de vorbă... de amintiri.

Negustorul se ridică în picioare.

– Au plecat o mulţime să-şi caute norocul în Ţara Gheţurilor. Unii s-au întors: nimeni nu a povestit vreodată despre asemenea lucruri.

– Cei care s-au întors, stăpîne, n-au trecut dincolo de rîul acesta. Şi nici nu au cunoscut inima lui Levi Mur.

– Şi...?

Silvester îşi înghiţi nedumerirea. Ştia acum că nu se va mai putea întoarce pînă nu va fi văzut cu proprii lui ochi totul. Totul! Se aplecă şi culese puşca. Îi petrecu pe după umăr cureaua lată.

– Ţara Gheţurilor e un pămînt neospitalier, deşi Levi Mur îi cunoaşte bine tainele. Mai bine rămîi cu mine, stăpîne; mîine înhămăm la sanie şi pornim înapoi.

Negustorul stătu o clipă în cumpănă, apoi clătină din cap.

– Poate că dincolo se află răspuns la toate nedumeririle mele, surugiule. Dacă nu, ai să te întorci singur în Comunitate.

Se mistui în beznă pe urmele podarului. Frederic sta şi se îngheboşa lîngă foc. Cîinii se aşezaseră cu botul pe labe şi îl priveau mişcînd alene din coadă. Alături, rîul se frămînta şi trosnea, muşcînd cu furie din maluri.

Aurel CĂRĂŞEL

Norio HASEGAWA

Păpuşa

Prietenilor români,
cu respectul şi căldura cuvenite cititorului

Slujitoarea trecea prin casă ca un duh ocrotitor, dereticînd liniştită, cu privirea în gol şi cu mintea eliberată de oboseala vreunui gînd. Purta un kimono gri-deschis, pe ale cărui mîneci erau imprimate patru cercuri mari de mărimea unei crizanteme înflorite. Cercul negru de pe mîneca dreaptă îl simboliza pe stăpînul casei, cel alb din preajmă era, firesc, al doamnei, iar celelalte două cercuri viu colorate de pe mîneca stîngă reprezentau fetiţele. Cu gesturi lente şi largi ale mîinilor, slujitoarea transmitea mesaje între cei ai casei, fără ca gura ei, incapabilă de a articula cuvinte, să părăsească zîmbetul supus şi îndatoritor ce-i lumina întotdeauna faţa.

Se opri în prag, îngenuncheată, aşteptînd ca domnul să-i acorde atenţie. Stăpînul era conectat la programul zilnic de concentrare energetică, astfel că slujnica, nevoită să-şi amîne mesajul, rămase locului speriată, cu un zîmbet ireal împietrit pe chip.

Domnul deconectă cîteva circuite exterioare şi, cu gesturi egale, simple, începu pregătirile pentru relaxare. Aşezat pe genunchi, scoase cu ambele mîini circuitul psiho-emoţional şi îl ridică deasupra capului. Se înclină adînc spre altarul cilindric, apoi coborî mîinile aşezînd ceremonios circuitul pe cele cinci sfere metalice. Se înclină din nou, atingînd de această dată, cu palmele şi fruntea, podeaua. Cu gesturi lente, de o adevărată măiestrie, activă rezonatorul de relaxare. Îşi înclină uşor capul, preţ de cîteva secunde, apoi, cu aceeaşi precizie a mişcărilor, degetele opriră aparatul. Se înclină din nou, luă placa circuitului psiho-emoţional, o ridică în dreptul privirii, apoi cu gesturi meditative şi-o reintroduse în carcasa pieptului.

– „Cel care se va uita doar spre pămînt, nu va vedea vreodată stelele" - rosti stăpînul învăţătura primită în acea zi, apoi se ridică uşor, semn că îşi încheiase ceremonialul energetic. Se simţi urmărit şi întoarse privirea.

Slujnica răspunse întrebării din ochii stăpînului arcuindu-şi larg braţele, într-un zbor alb de mişcare sugestivă dar, în acelaşi timp, economică. Arătătorul mîinii drepte poposise pe cercul galben. Domnul îşi plecă îngîndurat capul.

* *

– Hai să vorbim! - zicea îmbufnată sora cea mică, zgîlţîindu-şi păpuşa care-o privea cu ochii mari, dilataţi parcă de-o spaimă lăuntrică. Se jucaseră, pe înserat, în grădina din faţa casei...

– Desigur - răspunse, la un moment dat, păpuşa... iar Fumiko, stăpîna cea mică, nu-şi mai revenea din uimire. Auzise clar: „desigur" şi, apoi, nimic altceva. Numai că Fumiko era sigură că păpuşa poate vorbi mai mult. Mai avuse o păpuşă, dar aceea a fost înapoiată magazinului pentru că, după ce şi-a zdrelit genunchii, devenise mult prea tristă. Iar fetiţei nu-i plăceau jucăriile triste. Însă acum ştia că păpuşa nouă putea rosti „desigur". Se lăsase întunericul.

– Hai, te rog, vorbeşte-mi! - repeta Fumiko, rugătoare.

Dar degetele subţiri ale păpuşii se atinseră de braţul fetiţei-robot, ţinînd loc unui regretat, dar ferm răspuns: „Nu, nu mai... nu voi mai..."

– Arată-mi-o şi mie - zise sora cea mare, examinînd cu atenţie jucăria la lumina lampionului de hîrtie.

Fumiko îşi privi sora cu neîncredere.

* *

– Cheam-o, te rog, pe fiica mea cea mică - spuse domnul, iar slujnica dispăru liniştită, cu gîndul dus şi zîmbetu-i nefiresc pe chip.

– Trebuie să iau măsuri imediate - rosti, mai mult pentru sine, bărbatul.

– Tetsuo - îndrăzni femeia, tulburată. Oare Fumiko să aibă dreptate sau totul să fie din programul ei zilnic de imaginaţie?

– Adică? - întrebă domnul.

– Oare păpuşile ar putea învăţa să vorbească? Sau, poate, cei de la firmă şi-au depăşit, nepermis, atribuţiile?

* * *

Fumiko începu să scîncească. Ştia că-i vor lua jucăria şi bătea cu pumnuleţul în masă. Păpuşa o cuprinse cu mîinile de după umeri, îşi trecu mîna prin părul sintetic al micuţei stăpîne şi-şi ridică privirea spre cer. Acolo sticleau stelele, asemeni lacrimilor calde ce-i udau obrajii.

Traducerea şi adaptarea din limba japoneză: Nicu GECSE

Bruno DEHAYE — Maestrul multiplicat

Bruno Dehaye, 34 ani, contabil la Primăria unui orășel cu 5 mii de locuitori: FISMES, situat în regiunea Champagne, la 150 de km de Paris și ziarist – corespondent al unui cotidian de mare tiraj, din Paris, căsătorit, este tatăl a doi copii (unul de 7 și unul de 4 ani).

În fandomul francez este „sosit" relativ tîrziu, primele texte publicate în fanzine fiind în urmă cu patru ani. Spera într-o zi să devină un „profesionist" în science – fiction, dar pînă atunci se mulțumește să editeze un fanzin intitulat: L'ANGLE OUVERT, (format A5, 12 pagini, tiraj: 100 de exemplare). Colaboratorii se numesc, în mod automat, „Angulaires" și nu sînt retribuiți în nici un fel. Multe din textele publicate sînt scrise după metoda „round-robin": un „angulaire" începe un text, un al doilea îl continuă... iar un altul îl încheie (se mai numește „scriere la două, trei... sau mai multe mîini").

„Maestrul multiplicat" (Le Maitre Multiplié) este un test apărut în fanzinul „Courrier d'Arkham" și în volumul de povestiri: „Soleil Noir". Traducerea fiind făcută după versiunea din „Soleil Noir", 1991.

Mă numesc Jerome Asterfeld. Mulți dintre dumneavoastră mă cunosc și îmi apreciază, ceea ce se numește în mod obișnuit, talentul literar. Pasiunea mea pentru scris nu este un lucru nou,toată viața mi-a fost o lungă luptă pentru găsirea cuvîntului ce v-ar putea înmărmuri de admirație, fraza capabilă de a se fixa în mintea dumneavoastră... Dar să lăsăm la o parte aceste lucruri fără importanță și să vă vorbesc despre mine. Aceasta nu din lipsă de modestie, credeți-mă, ci pentru a înțelege mai bine grozăvia faptelor.

Această scriere este diferită, a fost scrisă cu lacrimile și sîngele meu. Cu rușine. Nu există imaginație,doar adevărul strigător. Urletele care fac să tremure ușa dumneavoastră în acest timp al Apocalipsului sînt martorii triști ai acestei întîmplări. Nu încercați să deduceți că aș fi un nebun, un megaloman periculos. Este vorba doar despre simpla poveste a unei prea mari povești de dragoste.

***

Totul a început într-o zi de ianuarie 1995. Vîntul sufla în rafale și zăpada care acoperea crengile copacilor nu era nici pe departe la fel de rece ca scrisorile de refuz ce se adunaseră sub ușa de la intrare. Multe dintre ele erau eternul mesager al unui editor incompetent, incapabil să aprecieze profunzimea gîndurilor mele; mai mult, catalogîndu-le ca iluzii.

Întotdeauna, MAESTRUL a încercat ca prin puterea gîndului să evadeze din această închisoare a timpului. Am fost tentat să-l egalez, dar fără nici un succes. Nu am trăit decît în umbra lui. *Admirația* mea pentru Lovercraft s-a transformat în **invidie**, în **dușmănie**. Într-o ură feroce. Cînd, nu știu pentru a cîta oară, citeam aventura lui Herbert West, mi-a venit această idee, care m-a făcut să abandonez totul în favoarea tomurilor de medicină. Am luat legătura cu Universitatea Miskatonic; colindam spitalele și morgile. Pasiunea pentru cărți nu am pierdut-o definitiv, din contra... Schimbasem doar orientarea, îmi descoperisem talentul adevărat, grație căruia aveam să mă răzbun.

Anul a trecut cu repeziciune. Am pierdut legătura cu toți prietenii; nu mai aveam nici măcar dușmani. O flacără, pe care cei mai mulți au calificat-o drept stranie, îmi mistuia privirea.

În martie 1977, o mică fiolă cu reflexe brune îmi recompensa munca depusă. Am părăsit pămîntul francez pentru America.

***

Am descoperit destul de repede mormîntul lui Howard P. Lovercraft, în Swan Point Cemetery. Eram atras de piatra funerară ca un îndrăgostit de iubita lui. Într-unul din buzunare purtam flaconul de sticlă de care nu mă despărțeam niciodată. Am șoptit o rugăciune pentru a-mi liniști cunoștința, apoi m-am întors.

Am închiriat o casă spațioasă în apropierea cimitirului, după care am făcut o vizită de curtoazie eminenților profesori de la Universitatea Miskatonic. O mică urnă aurită, aflată la intrarea în clădirea Universității, adăpostea rămășițele lui Herbert West, readucătorul la viață a celor morți, pionier al științei paralele. Eram fericit, mersesem mai departe decît el!

***

Am așteptat o noapte în care ploaia să taie pofta oricărui om normal de a se plimba. Nu mi-a fost prea greu să regăsesc Swan Point Cemetery. Aplecat, orbit de ploaie, am început să sap la baza monumentului funerar al lui Howard P. Lovercraft, folosind o lopată de infanterie. Coșciugul a apărut în curînd. Am scos un sac mare din plastic în care am introdus giulgiul de pînză aflat înăuntru, totul cu gesturi rapide, pentru a nu avea timp să mă gîndesc la grozăvia faptelor mele. Oasele MAESTRULUI se aflau în sac. M-am tîrît pînă la automobil și am demarat în trombă.

***

În interiorul casei plutea o lumină difuză, care se potrivea de minune caracterului meu sumbru. Rămășițele marelui scriitor se aflau pe o masă de oțel inoxidabil. O tibie, un femur, cîteva vertebre, craniul... Herbert West reanima cadavre abia răcite injectînd soluția sa în creierul încă plin de imagini, din viața abia părăsită. Un os, o unghie, o bucățică infimă de carne îmi sînt suficiente. Mă adresez memoriei genetice închise în fiecare celulă, nu creierului.

Am înfipt acul seringii într-o coastă. După cîteva clipe, aceasta a început să freamăte. Fîșii de carne însîngerată creșteau văzînd cu ochii, din osul-mamă. O inimă lua formă, pulsînd ritmic în timp ce o pereche de plămîni respirau sacadat. Corpul creștea. Intestinele palpitau... apoi au dispărut în spatele mușchilor abdominali. Picioarele tremurau, mîinile se agitau. Sîngele se scurgea în bălți mari pe pardoseală.

În curînd, ochii idolului meu – rațiunea mea de a mai trăi - clipeau pe chipul perfect recreat. Un rictus mi-a deformat fața lividă.

***

S-a scurs un an. Cărțile lui Jerome Asterfeld se vindeau în lumea întreagă. „Pastorul în mormînt", ultima apariție, o adevărată capodoperă, cunoscuse un succes fulgerător.

Mă întorsesem doar de cîteva ori în Franța, unde ultima carte tradusă: „Lovitura pisicii" se vînduse ca pîinea caldă. Editorii fără scrupule, care făcuseră din mine un monstru josnic, îmi făceau ochi dulci. Le-am răspuns cu dispreț.

Sfîrșitul acestei triste istorii a fost în 1999. Predasem „larba blestemată" agentului meu literar. Casa plutea într-o liniște dulce. Pregătisem prînzul pentru „Lovercraftii" care scriau fără odihnă în subsolul casei. Erau șase. Primul, *recompus dintr-o coastă,* îmi oferise nuvele fără originalitate. Le păstram într-un sertar pentru zile negre. Al doilea și al treilea, *recompuși dintr-o tibie,* creaseră primele două romane care îmi aduseseră celebritatea. Ultimii trei, *obținuți dintr-un antebraț, o altă coastă și craniu,* îmi asiguraseră succesul.

Mă îndreptam spre ușa de la pivniță, cînd mi-am dat seama că este întredeschisă. Neliniștit, am coborît încet treptele care duceau în subsolul umed. Jos, nu se aflau decît patru „Lovercrafti". Doi dintre ei s-au repezit la mine, imobilizîndu-mă. Strigătele lor furioase îmi răsunau în urechi ca niște acuzații justificate. De luni de zile îi exploatam, obligîndu-i să scrie tot timpul, folosindu-mă de ei pentru renumele meu.

Din neglijență uitasem ușa deschisă și ei descoperiseră cum foloseam întreaga lor muncă. Singur nu aveam nici o șansă. Descoperiseră fiolele regeneratoare și aceasta îi înnebunise de durere. Ultima amintire pe care o am este aceea a unui Lovercraft care mă ridică și mă izbește de zidul de beton. Un alt Lovercraft spărgea fiola de același zid. Capul îmi explodează în urma impactului cu suprafața de beton.

***

Mi-am revenit ceva mai tîrziu. Aveam o stare de spirit neobișnuită, asemănătoare unui om mort revenit la viață. Unul din „Lovercrafti" mă ucisese, dar prețioasa substanță scurgîndu-se pe zid, întîlnise cadavrul meu și mă trezise la viață.

Am rămas cîteva clipe nemișcat, apoi am deschis televizorul. Am descoperit ceea ce a devenit de acum cotidian „multiplicat în sute de mii, Haward P. Lovercraft" distrugea lumea, mînat de ura produsă de mine.

Știam ce am de făcut.

Am fabricat rapid lichidul miracol. sursa nefericirii umanității și mi-am tăiat părul în mii de fire. Le-am așezat pe pardoseală și am vărsat peste ele soluția. În scurt timp, primii „Jerome Asterfeld" au început să se ridice cu mișcări lente.

În timp ce scriu aceste rînduri, legiunile mele au pornit în urmărirea MAESTRULUI multiplicat. **Iar eu, adevăratul Jerome Asterfeld, voi merge pentru a mă ruga la mormîntul profanat din Swan Point Cemetery.**

Traducerea Nicolae C. ARITON

Michel JEURY

Negatorii

Nael Wan ieşi din colectorul principal al Viermelui Lunar în vecinătatea colţului cunoscut sub denumirea de Fumalul Chimic. Era vorba de o veche centrală nucleară dezafectată, populată acum de către o sectă de alergători - *Iepurii Nebuni. Îşi activă rachetele electrice şi ocoli cu prudenţă zona.* Se îndreptă în ritm susţinut spre constelaţia Orionului, marcată pe teritoriartă printr-un punct cvadruplu. Repetase de sute de ori „Dacă lucrurile continuă tot aşa, eu dezertez!" Ştia însă prea bine că aveau să continue, o sută de ani, o mie, sau mai mult. Şi că ieşirea sa din colector putea fi considerată drept ireversibilă.

Pe lîngă teritoriartă, fularul cu urzeală magnetică conţinea o grămadă de date şi, important, informaţii legate de sector. Verifică componenţa constelaţiei Orion: o mănăstire - de Foe, monarh Stu Liju, un sat - Lassac, consul Abdesselam Ottman, o comună - Edjedi, comunard Raindi Zaral, o uzină - Jalberg, inginer Vari Golfer. În interiorul fularului se găsea un detector de radiaţii; îl întinse desfăşurînd braţele. Dragonul etalat pe întreaga lăţime a stofei nu-şi schimbă culoarea: putea să-şi continue mersul.

Fără să înceteze a aluneca în lungul drumului prost întreţinut ce ducea spre constelaţie, plimbă lectorul optic încrustat în vîrful indexului stîng asupra unei alte zone a eşarfei. Dar informaţiile astfel obţinute se caracterizau *printr-un înalt grad de incertitudine.* Ţesătura prezenta urme serioase de uzură şi, într-un anume loc, chiar o minusculă ruptură. În plus, programarea fularului era deja în vîrstă.

Răspunsurile i se imprimară în ideograme în jurul mîinii şi-a încheieturii. Le citi dintr-o privire. Pînă spre începutul anului 2466 regiunea Orionului rămăsese relativ calmă. Se semnalau cîteva incursiuni ale Dadozilor pe deltaplanele lor solare - în particular se menţiona cea a bandei Şoimului din Cairo. Taifunii nu fuseseră văzuţi vreodată în sector, iar Jonglerii lui Loal Japan Trevog şi ai lui Kalo Timuji erau amplasaţi undeva între Vărsător şi Şarpe; zona lor de influenţă nu părea să se întindă pînă în Orion... Nimic, firește, despre Negatori. Vasele dosar ale geoprogramării aruncau pe cer avertismente înfiorătoare, de genul: „Negatorii reprezintă *primejdia cea mai cumplită cunoscută de umanitate şi civilizaţie!*" Însă în ultimele documente, furnizate celor din urmă slujitori, uitau în mod constant să menţioneze secta blestemată.

Oricum, Nael păstra o încredere cu totul limitată în fular, în acelaşi fular care nu-i semnalase nici o clipă prezenţa vreunui Robot în porţiunea de colector deservind Berbecul, Pupa, Cîinele Mic şi Orionul, atunci cînd, totuşi, Roboţii erau acolo, şi nu de puţin timp. Luni de zile le fugise dinainte ori îi înfruntase. Printre ei se numărase Moar Gung cu banda lui zdrenţăroasă de Roboţi clowni, ce făceau şi desfăceau legea în colectorul secundar al Cîinelui Mic. Iar aceasta cu mult înainte de programarea eşarfei. Nu, geoprogramatorii nu mai ţineau hăţurile în mîini. Sau poate...

Nael Wan alerga pe rachetele sale portante în direcţia Orionului. O după-amiază frumoasă de toamnă, octombrie 2466. Soarele începuse să coboare spre orizontul roz-portocaliu. Vremea era încă caldă, dar odată cu seara, un vînt înţepător se ridica suflînd dinspre est. Aerul era foarte curat... Geoprogramatorii îngropaseră industria şi căile de comunicaţii, iar la *suprafaţă plantaseră un miliard de hectare de pădure, purificînd pentru secole* atmosfera planetară. Cu ce preţ? Ei bine, epoca geoprogramării se sfîrşea; era mai înţelept să nu faci calcule. Dar se încheia oare cu adevărat? Stelarii (stăpînii constelaţiilor), cei care urmau probabil să succeadă geoprogramatorilor, aveau să procedeze mai bine, ori la fel? Nael se îndoia. Grăbi pasul. Trebuia să fie admis în constelaţie înainte de căderea nopţii. Imperativ al securităţii. Vedea cu claritate acoperişurile satului, la doi-trei kilometri înaintea sa, ascuţite, de un albastru mergînd pînă la a se confunda uneori cu cerul. Străbătu o pajiște comunală, mărginită în coastă de o pădure bogată ţinînd de mănăstire, aşa cum indica placa luminiscentă, şi ieşi în drumul ce ducea în sat.

Se hotărî să-l urmeze, deşi rachetele i-ar fi permis deplasarea pe oriunde. Alunecă cu uşurinţă pe şoseaua desfundată, deformată şi neîngrijită. Ajunse în proximitatea satului.

Cinci personaje în veştminte pestriţe ocupau intrarea podului de trecere. Bărbaţi şi femei purtau cercuri de metal lustruit în jurul capului şi la încheieturi, precum şi plăci-oglinzi pe umeri şi pe piept. Nael recunoscu un grup de Jongleri.

Unul din bărbaţi păşi în întîmpinarea *vizitatorului. Era* îmbrăcat cu o tunică albă, scurtă, stropită cu pete multicolore şi cu un pantalon în dungi stacojii. Avea o pălărie cu pene şi cizme de ofiţer Statal. Păşi jonglînd cu patru bile colorate diferit...

Fularul greşise, ori poate programarea era depăşită. Jonglerii se aflau în Orion!

Jeury este un scriitor prolific în idei. După ce a ieşit de sub influenţa lui Philip K. Dick (călătorii temporale, lumi alternative...) s-a maturizat într-un splendid conceptualist dublat de un scriitor popular care a oferit cititorilor texte ambiţioase despre natura realităţii. După „Poney-Dragon", editura Multistar va mai publica „Le Temps Incertain" şi „Le Territoire Humain".

Dan POPESCU

Nael avea încă timp să fugă. Ezită însă şi, dintr-o dată, *fu prea tîrziu. Privi bilele: una galbenă, una* roşie, una albastră şi una albă. Cunoştea regula jocului. Trei bile erau inofensive. A patra era însă o grenadă radiantă, sau ceva de acelaşi gen, care l-ar fi ucis încet, provocîndu-i suferinţe atroce, fără a-i distruge veşmintele, echipamentul, nici unul din obiectele păstrate asupră-i. Cu condiţia ca Jonglerii să nu trişeze - şi ararеori trişau - Nael n-avea decît o şansă din patru ca să moară. Era mult? Era puţin?

Reflectă. Era mult...

Acum cînd atinsese suprafaţa, dorea cu ardoare să trăiască. O şansă din patru să moară în pragul unei existenţe noi, jinduite de atîta vreme, era de o mie de ori, de o sută de mii de ori prea mult!

Făcu faţă Jonglerului care continua să-şi lanseze în aer bilele malefice. Bărbatul îl fixă sarcastic şi disprețuitor. Îi strigă:

– Alege! O bilă! Repede! Alege imediat! Este legea Jonglei!

– *Nu, nu, nu!*

Cu toate forţele, negă. Întinse ambele mîini către Jongleri, balansă fularul urlînd „Nu, nu, nu..."

Nimic altceva decît acest cuvînt, „nu", cu o forţă stranie, născută din adîncul disperării. Prea puţin realiza cît de prosteşte îi desfide pe Jongleri. Violenţa Negaţiei îl cuprinse trup şi suflet.

O clipă Jonglerul rămase împietrit de surpriză. Mingile se ciocniră între ele în palmele lui, fără să-şi mai ia zborul.

„Nu, nu, nu, nu..." psalmodia Nael.

Astfel deveni, aproape fără să o vrea, un Negator.

Mai tîrziu află că Jonglerul pe care-l înfruntase nu era altul decît redutabilul Kalo Timuji în persoană. Lui Kalo Timuji îi fusese frică de el. Întrerupsese ritualul sacru al Jonglei, ascunsese bilele în buzunare, se alăturase celorlalţi patru companioni, gesticulînd şi murmurînd obscure rugăciuni...

Cum de putea un Jongler să fie dominat cu atîta uşurinţă? Erau deci adevăraţii Negatori într-atît de groaznici?

Cei cinci Jongleri se adunaseră laolaltă, eliberînd intrarea. Fiecare strîngea o bilă, una singură, în mîna dreaptă. Se uitau la Nael, strigînd „Demon! Demon!". Kalo Timuji ridică pumnul într-un gest de derizorie ameninţare.

Nael fugi către sat. Repeta la nesfîrşit litania protegуitoare „Nu, nu, nu!". Avea senzaţia c-ar fi căzut din nou în puterea Jonglerilor dacă s-ar fi oprit o singură secundă să pronunţe atotputernica silabă. Locuitorii se îndepărtau de el cuprinşi de o teamă respectuoasă.

Şi ei mă iau drept Negator! gîndi cu un început de groază.

Rătăci cîteva minute pe străduţele Lassacului. Întunericul serii cobora. Ceru unui trecător să-l îndrume către centrul administrativ al satului. Fu sfătuit să se îndrepte spre tutungerie. Locuitorii constelaţiei erau cu toţii pasionaţi fumători a tot felul de ierburi, al căror monopol îl preluase administraţia. „Biroul de tutun, haşiş şi arome" constituia centrul vital al Lassacului. Un funcţionar îl primi şi îi oferi o ţigaretă.

(va urma)

Traducere Şerban Adrian DOBRIN

Lucian BĂBEANU

Bariera

Primul film „SF" al Televiziunii Române

Producție a departamentului Muzică, Spectacole, Varietăți, filmul artistic „Bariera" este primul film de acest fel realizat de Televiziunea română. Scenariul aparține lui Liviu Pojoni care semnează de altfel și regia, după o idee a scriitorului Ovidiu Bufnilă. Imaginea este asigurată de cunoscutul cameraman Nicolae Niță, elementele de decor fiind executate de Virgil Popa. Coloana sonoră încearcă să pună în evidență caracterul specific al imaginii încadrîndu-se într-o armonie perfectă cu aceasta, fiind asigurată de Mircea Matei și Costică Iana. Directorul de producție, Mariana Rusu, are o bogată experiență în ceea ce privește realizarea de emisiuni de televiziune.

O parte din filmări au fost făcute în munții Măcinului, iar o altă parte la restaurantul „Herăstrău" din București - este vorba atît de interior cît și de exterior, unde a fost construit un circ ambulant, în care actorii se puteau mișca exact ca într-o atmosferă originală de circ. Imaginile nu sînt specifice circului, ele vizează momentele de după spectacol ale artiștilor și ale spectatorilor. Nu se folosesc efectele speciale sofisticate - în sensul pe care-l cunoaștem, este vorba de primul pas în domeniu, dar se remarcă efectul prin care personajele apar și dispar datorită unei „bariere" amplasate în spațiu-timp, subiect care este foarte bine pus în valoare printr-o iluminație specială și filmări combinate.

Filmul va avea treizeci de minute, iar pentru realizarea acestuia au fost necesare aproximativ două săptămîni de filmări executate cu camere video sistem „Beta". Vor necesita o săptămînă de montaj în care sînt incluse grupuri de post producție video - unde se vor realiza efecte speciale prin prelucrarea imaginii pe calculator și postprocesarea audio - unde va fi transpus și prelucrat sunetul.

Acțiunea nu este localizată într-un anumit timp sau loc, există însă oamenii cu caracterele și dorințele lor, cu viața și sentimentele care o însoțesc. Este vorba de viața artiștilor de circ analizată în paralel cu viața celor ce-i privesc.

Filmul abordează o posibilitate pentru care nu s-a găsit un răspuns dar care este bănuit doar - existența unei lumi paralele, ireale. Undeva, într-un punct, în locul unde cele două lumi se pot atinge, energia universală a creat BARIERA - un fel de graniță peste care nu poate trece oricine și care nu există mereu.

„Ambiția noastră a realizatorilor - ne spune Liviu Pojoni, este să venim cît mai aproape de filmele S.F. pe care le știm și pe care lumea le-a îndrăgit. Sîntem datori, obligați chiar ca, prin realizarea acestui film, Televiziunea și cei care ne-au sponsorizat, este vorba de Editura „Nemira", să aibă încredere în echipa noastră de realizare și în acest fel să realizăm și altele. Intenția noastră este bună însă, sigur, rezultatul se va vedea pe ecran și vom fi judecați de telespectatori. Este o încercare frumoasă, la acest prim „pas" al S.F.-ului românesc, participînd actori de prima mînă ai scenei și cinematografiei românești, cum ar fi: Tora Vasilescu, Nae Mazilu, Maria Ploae, Constantin Dinulescu, Șerban Ionescu, Mihai Răducu, actori care sînt foarte încîntați de colaborare. De asemenea, ne-au acordat tot sprijinul necesar șeful departamentului Muzică, Spectacole, Varietăți - domnul Dumitru Moroșanu și directorul Editurii „Nemira", domnul Valentin Nicolau. Mă bucur că pot demonstra că Televiziunea Română poate lucra, cu propriile-i mijloace, filme artistice și sper că în viitorul apropiat vom putea realiza filme tot atît de bune ca cele din Occident pentru că, după cum se știe, literatura noastră și arta S.F. sînt foarte bine cotate pe plan mondial. Este o „barieră" de care, te asigur, vom trece..."

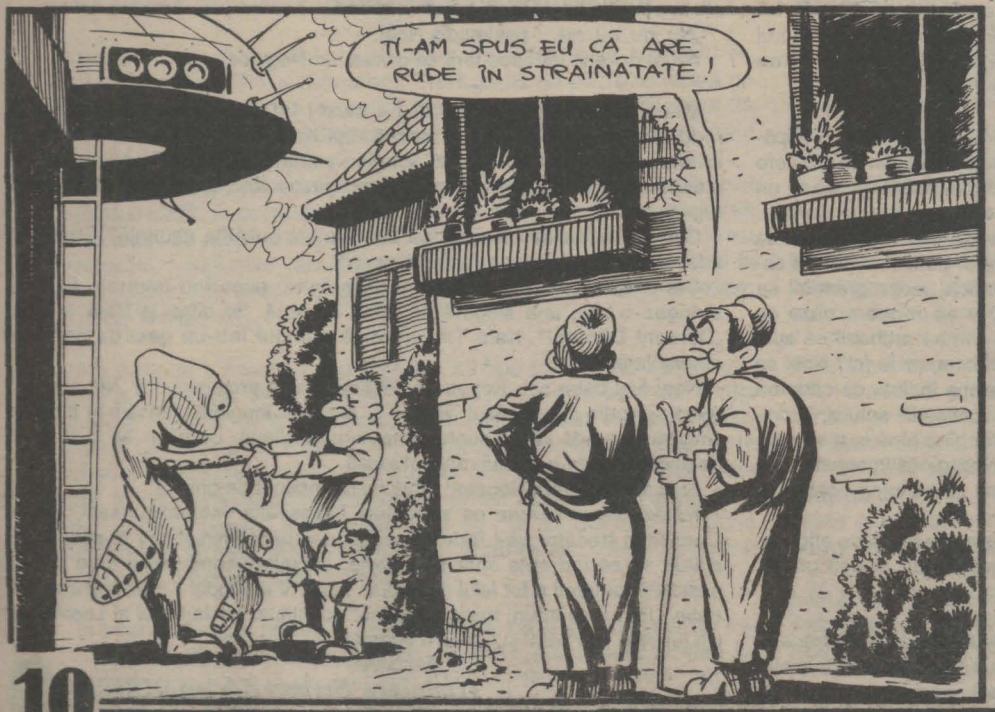

● Un marțian se întoarce de pe pămînt – tărîmul tuturor posibilităților – îmbogățit. Un individ îl vede și-i spune altuia:

– Îl vezi, în urmă cu doi ani spăla OZN–uri?!

● Un inventator se prezintă la patronul unei firme de electronice.

– Am construit cel mai mic televizor din lume, declară el cu mîndrie.

– Să-l văd!

– Aveți o lupă?!

● Un tînăr este întrebat de viitorul său socru ce ocupație are.

– OZN-ist, domnule.

– Oho, exclamă „bătrînul" admirativ. Cercetător?!

–Nu,domnule, privitor!

● Un băiețel sună la ușa vecinilor de apartament.

– Tanti, pe balconul nostru a aterizat un OZN și a zis tata să-i dați voie lui nea Vasile să vină pînă la noi să-l vadă și să ia și damigeana aia cu țuică, ca să ciocnească un păhărel cu nenea marțianu'.

Anecdote S.F.

● Un amator de literatură SF intra într-un anticariat.

– Aveți ceva cu marțieni?! întreabă el.

Anticarul, un bătrînel cam surd, îi răspunde:

– Da, nu pot să-i sufăr.

● OZN-ul aterizează, iar din interior coboară doi marțieni care se îndreaptă spre primul pămîntean care le iese în cale:

– Sîntem o delegație oficială de pe Marte, declară ei mîndri.

– Îmi pare bine, Gicu.

● Un marțian chefliu intră într-un restaurant, se așază la o masă și comandă:

– O sticlă de vin!

–Doriți și ceva de mîncare? îl întreabă chelnerul.

– Da, o țuică!

● Un marțian și un scriitor S.F.

– Cum ți se pare ultima mea creație?! întreabă primul.

– Slăbuță... poți să încerci însă la „Jurnalul SF".

● Trei marțieni urmăresc foarte concentrați paginile publicației, de renume intergalactic, „Jurnalul SF".

– Ce citiți acolo? întreabă un al patrulea.

– Eee... basme...

● Doi marțieni ajung în preajma turnului din Pisa pe care îl cercetează foarte curioși; îi măsoară înclinația... după care transmit un mesaj urgent pe Marte:

„Ascundeți-vă, se pregătește o nouă lansare!"

Nicolae C. ARITON

(continuare din pagina 3)

ARHITECTURĂ GENETICĂ: crearea de noi organisme vii prin utilizarea geneticii: DANIEL KEYES - „Flowers for Algernon", MAURICE RENARD - „Docteur Lerne, sous-dieu", STEPHEN KING - „The Stand" etc. Scăparea de sub control a experimentelor (reactualizarea mitului ucenicului vrăjitor) poate duce la catastrofe biologice, cum ar fi răspîndirea de viruşi imuni la medicamentele cunoscute (STEPHEN KING - op.cit. şi în registru umoristic, H.G. WELLS - „Baccilii furaţi"), apariţia de mutanţi cu însuşiri periculoase (STEPHEN KING - „Charlie") sau malefice (JEAN SADYN - „La nuit des Mutants").

ARTEFACT: maşină, dispozitiv.

ASTEROID: nume generic pentru planetele cu un diametru foarte redus (în sistemul nostru solar, orbitele lor sînt situate între Marte şi Jupiter). În literatura S.F. sînt citaţi ca baze de cercetări (I.M. ŞTEFAN & RADU NOR - „Drum printre aştri") sau ca loc de derulare a unor evenimente dramatice (BRIAN W. ALDISS - „The Impossible Star").

ASTRAL (adj.): care se referă la aştri.

ASTROBIOLOGIE: ştiinţă care se ocupă cu studierea vieţii pe alte planete (sinonim: Cosmobiologie).

ASTROBOTANICĂ: ştiinţă care studiază vegetaţia altor planete (sinonim: Cosmobotanică).

ASTRODOM: cupolă transparentă din materiale foarte rezistente, avînd menirea de a acoperi şi proteja bazele de lansare a rachetelor.

ASTROFIZICĂ: ramură a astronomiei care cercetează prin metode fizice structura şi mişcarea aştrilor.

ASTROFOTOGRAFIE: ramură a astrofizicii, care foloseşte fotografierea ca metodă şi mijloc de investigaţie pentru determinarea numărului aştrilor.

ASTROFOTOGRAMMETRIE: ramură a fotogrammetriei cu aplicaţii în măsurările astronomice, care recurge la determinări pe cale stereoscopică.

ASTROGATOR (sinonim: Astronavigator): termen utilizat în S.F. clasic pentru desemnarea ofiţerului de bord însărcinat cu calcularea coordonatelor poziţiei navei spaţiale.

ASTROGRAF: aparat cu ajutorul căruia se fotografiază spectrele aştrilor.

ASTROGRAFIE: ramură a astronomiei care se ocupă cu descrierea aştrilor.

ASTROLATRIE: divinizarea stelelor, închinarea la stele. Exemple literare S.F.: ISAAC ASIMOV - „Căderea nopţii", ARTHUR C. CLARKE - „Cele nouă miliarde de nume ale Domnului" şi „Against the Fall of Night" = „The City and the Stars".

ASTROLOGIE: ştiinţă care încearcă să prezică destinul omului după poziţia şi mersul stelelor; în Evul Mediu, prin cercetările lor, astrologii au contribuit la progresele ulterioare ale astronomiei ştiinţifice. Abordări S.F.: CAMILLE FLAMMARION - „Uranie" şi „Stella", precum şi în scrierile autorilor de „heroic fantasy".

ASTROMETRIE: 1) tehnica determinării locului de observaţie prin raportarea poziţiei faţă de diferiţi aştri de pe bolta cerească. 2) S.F.: metodă utilizată la bordul astronavelor pentru stabilirea poziţiei şi calcularea direcţiei de deplasare.

ASTROMETRU: aparat fotometric pentru măsurarea şi compararea gradului de luminozitate al aştrilor.

ASTROMETEOROLOGIE: studiul fenomenelor meteorologice care au loc în atmosfera altor planete.

(va urma)

Cristian Ionescu
Mihaela Ionescu

George CEAUŞU

Big Bang

„Şase-şase. Lasă zarurile să se învîrtă mai bine". Zr-rrr! „Mi-ar trebui mai multă linişte: nu mă pot concentra". „A, da, ai dreptate, urlă o sirenă afară. Ro, vino aici!" Scîrţ-scîrţ-scîrţ. „Trage, te rog, cortina antifonică". Scîrţ-scîrţ-scîrţ. Zdrangg! „Da, e bine aşa". **Atenţiune, atenţiune. Dinspre centrul Galaxiei noastre se propagă o undă de dilatare care s-ar părea să fie o relicvă din Big Bang-ul iniţial. Materia se rarefiază. Temperatura coroanei solare a scăzut la 100° C şi energia calorică s-a disipat în spaţiu.** „Trei-doi". **Planeta Pluton şi-a părăsit orbita, desprinzîndu-se de sistemul solar. Inelul de asteroizi dintre Marte şi Jupiter s-a dezmembrat...** „Ro, dă-l pe un alt program". Clic-clic. Ţr-rrr! Ţr-rrr! „E soneria aparatului sau a videofonului?" „Amîndouă, stăpîne". „Închide-le, Ro".

„Perfect". „Şase-şase. Ai un noroc de zile mari". „Ce? - nenoroc în dragoste, vrei să spui". „Ro, s-a terminat surogatul". Scîrţ-scîrţ- scîrţ. „Unge- ţi o dată rotilele, neglijentule, că acum fac o tobă din carcasa aia a ta. Şi adu o dată surogatul ăla". Scîrţ- scîrţ. „Noroc". Clic- clic. „Noroc". Gîl- gîl- gîl. **Aseară te- am aşteptat/ Erai cu un android/ Un tip cam ciudat/ Şi cam timid... Ham- ham! „Şi tu erai aici, javră? Ce te- a apucat?"** Schelalau, schelalau! „Ro, închide- l în crematoriu". „Îl incinerez, stăpîne?" „Nu. Îl laşi acolo". **Voiam să te invit/ La o plimbare- n vid/ În cosmos vom fi/ Doar noi, doi copii... Întrerupem emisiunea pentru o comunicare urgentă. Dinspre centrul Galaxiei noastre se propagă o undă de dilatare care s- ar părea să fie o relicvă din Big Bang- ul iniţial. Luna a părăsit cîmpul de atracţie al Terrei. Centura de radiaţii Van Allen, care proteja Pămîntul, nu mai există. Undele ultraviolete din stratosferă...** „Ro, dă- l pe un alt program". Clic- clic- clic.

„Tot dublă". „Ai vrea tu. S- a înserat: punctele nu se văd bine". „Ro, trage perdeaua şi aprinde lumina". „Văd mulţi oameni afară, stăpîne. Fug cu toţii". „Trage perdeaua". Zdrangg! „Ne- ai lăsat pe întuneric, idiotule". Clic- clac. „Surogatul". „Noroc". Clic- clic. „Noroc". Gîl- gîl- gîl. „Ce- i cu zarurile astea? Unde au zburat?" **Mîndra mea cu ochi de flori/ Cînd prin navă te strecori/ Şi păşeşti în pas de vals/ Eşti o forţă Van der Vaals...** „Mai toarnă, Ro". „Stăpîne, părul ţi s- a zbîrlit". „Vezi mai bine cum torni: surogatul nu ajunge pînă pe fundul paharului". **„Mîndra mea din hologramă... Întrerupem emisiunea pentru o comunicare urgentă. Dinspre centrul Galaxiei noastre se propagă o undă de dilatare care s- ar părea să fie o relicvă din Big Bang- ul iniţial. Pragurile de dezagregare sînt depăşite rînd pe rînd. Oceanele au inundat întinse teritorii. Deşerturile s- au transformat în imenşi nori de nisip. Atmosfera terestră s- a rarefiat..."** „Ro, dă- l pe un alt post". „Mai tare, stăpîne, nu te- am auzit." „Dă- l pe un alt post".

„Doi- unu. Sînt într- o pasă proastă". „Dar nu asta-i rău. De ce caşti?" „Mai tare!" „De ce caşti?" „Dar tu, de ce te holbezi aşa la mine?" „Ia vezi, poţi închide ochii?" „Ce faci acolo, Ro?" „E o fisură în zid". „Repa- r- o". Hîrşti- hîrşti. „Nu pot, stăpîne. Marginile fisurii se îndepărtează". Hîrşti- hîrşti- hîrşti. „Ro, unde- i surogatul?" „A... fugit din sticlă, stăpîne." „Pune- i un dop". „Prea tîrziu. Trebuie adus altul, stăpîne". **Vnimanie, vnimanie. Iz ţentra naşej Galaxii...** „Ro, dă- i peste bot". Clic- clac. „Acum eşti mort. Partida e a mea. De ce te- ai ridicat? Vrei să pleci?" „Nu, vreau să mă dezbrac. E foarte cald aici".

„Văd că stau hainele alea pe tine ca pe un cuier". „Şase- şase. De n- ar fi zarurile astea, ce plictiseală. Nici o noutate, nici un eveniment. Nu s- ar întîmpla chiar nimic". „Strigă mai tare". „Nu s- ar întîmpla chiar nimic. Viaţa ar fi lipsită de neprevăzut. De evenimente probabilitice".

„Ai dreptate. Cinci- patru. Ar fi un plictis îngrozitor".

Theodore STURGEON

Muzica

Spitalul.Ei nu-mi dau drumul. Chiar dacă larma veseliei, glasurile şi vaietele mă întărîtă. Iar eu ştiu asta; precis ştiu cît de mult mă întărîtă. Scrobeala, plictiseala, aroma albă a morţii. Ei ştiu. Ştiu că eu nu pot suporta şi în fiecare noapte o iau de la început.

Am dreptul să ies. Nu foarte mult, nu prea departe, nu acolo unde oamenii se îmbracă altfel decît cu flanele jerpelite şi bluze cenuşii. Dar pot să merg afară şi să privesc cerul. să inspir parfumul rîului şi fumul de ţigară. Închid cu grijă uşa, mă duc la balustradă, privesc şi trag încet aerul în piept, iar uneori chiar uit ce se-ntîmplă în clădire sau în mine.

Iubesc noaptea. Aprind ţigara şi privesc cerul. E încreţit şi limpede între nori. Aerul rece mă stîrneşte; jos, o fulgerare aurită prelungă răsfrînge pe apele rîului lumina de pe celălalt mal. În mine se înfiripă alene muzica ea; de-abia începe să se acordeze. Sînt mîndru de ea deoarece îmi aparţine. Este a mea, nu a spitalului cum sînt flanelele jerpelite şi bluzele cenuşii. Spitalul are clădiri vechi şi roşii, împrejurimi şi infirmiere multe care aduc ploştile, dar nicăieri nu are muzică.

O ceaţă uşoară pluteşte peste lăzile de gunoi; o ceaţă foarte curată care nu coboară deloc. Iar muzica însoţeşte în surdină apariţia pisicii.

E o pisică albă şi răpănoasă, pîndind în umbră. Alunecă pe lîngă lăzile de gunoi, rigidă, zvîcnind din coadă. E slabă şi mlădioasă.

Şi iată un şobolan; un boţ de carne maroniu-lucios cu coadă filiformă. E nemişcat, ciucit între tomberoane. Muzica se schimbă acum, răsună mai puternic. Pisica e o coardă întinsă. Undeva în mine e rău; nesigur, îmi dau seama că unghiile mi se înfig în limbă. Şobolanul *meu*, pisica *mea*, muzica *mea*.

Pisica ţîşneşte. Şobolanul ţipă agonic. Tresaltă într-o baltă de sînge din ce în ce mai largă. Pisica se linge; smotoceşte, jucîndu-se, cu trupul moale. Şobolanul, pisica, limba mea laolaltă însîngerate.

Febril şi exaltat revin, iar muzica intonează euforic tema morţii. Atunci femeia iese din clădire. Acolo înăuntru e infirmiera scrobită, însă aici afară e doar un boţ de carne, un boţ de carne maroniu-lucios. Iar eu sînt slab şi mlădios. Ea îmi surîde, se

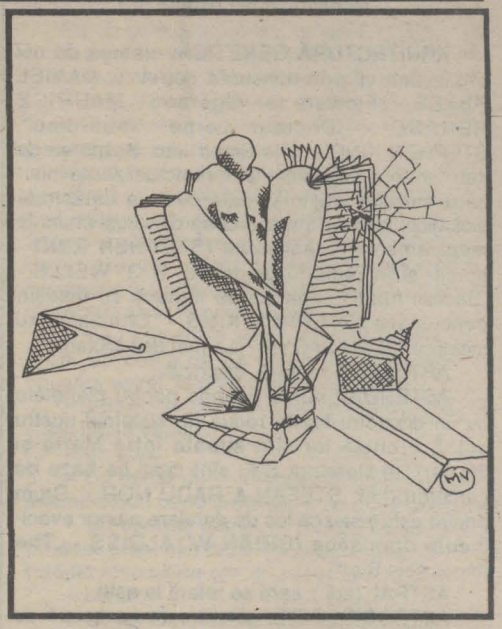

îndreaptă spre scară. O însoţesc fericit, admirîndu-i gîtlejul delicat.

Pătrundem în ceaţă împreună. Pe urmă ea se opreşte lîngă tomberoane şi se întoarce spre mine, cu ochii măriţi.

Pisica mă priveşte intrigată, apoi reîncepe să mănînce. Împreună mîncăm, ascultînd muzica.

Traducere Cristian LĂZĂRESCU

Poveste de dragoste

Ned se trezi înainte de răsăritul soarelui şi începu să se îmbrace. Îşi puse un tricou gros, dimineaţa era rece. Oraşul încă dormea. Străbătu străzile pustii, trecu pe lîngă stadion şi garajul cu zeci de camioane adormite. După cîteva minute de mers prin cîmp zări ruinele. Clădiri prăbuşite. Doar una era întreagă, neatinsă. Astăzi îi va veni şi ei rîndul. Privi dezolat peisajul mort. Se strecură printre molozuri şi mobile sfărîmate, julindu-şi glezna între cărămizi. Se asigură că nu era nimeni şi apăsă clanţa uşii de la intrare. Aprinse lumina.

Parterul nu-l interesa. Muncitorii se instalaseră în apartamentele 1 şi 2 cu toate uneltele, cu salopetele şi bădărănia lor. Pe soţii Campbell şi pe bătrînă îi mutaseră în uscătorie. Urcă la etajul 1. Se opri în faţa apartamentului din dreapta, îşi scuturâ pantalonii plini de praf şi intră zîmbind. În hol nu era nimeni. Nici în camere. În baie, domnul Demav se bărbierea în faţa oglinzii. Într-o mînă ţinea aparatul de ras, iar în cealaltă ceasul luat de pe raft. Era 6,30. Ned spuse: „Bună dimineaţa" şi trecu în bucătărie. Doamna Demav pregătea cafeaua. Mesteca în ibric cu o linguriţă cu coada lungă. Se aşeză pe un taburet şi o privi admirativ. Tînăra doamnă Demav era tare drăguţă. Se ridică şi ieşi.

La celălalt apartament locuiau soţii Adams cu puştiul lor blond şi durduliu. Erau cu toţii în jurul mesei din bucătărie. Doamna Adams le întindea un platou cu şniţele. Le spuse: „Bună ziua", „Poftă bună". Erau la felul doi. În chiuvetă se strînseseră cîteva farfurii adînci. Ceasul din vitrina bufetului arăta orele 14. Copilul era mînjit cu sos şi rîdea cu guriţa pînă la urechi de robotul care nu voia să mănînce nimic.

Urcă şi la etajul doi. Se gîndi că poate-l deranjează pe profesor. „Sînteţi acasă? Bună seara!" îl salută zîmbind. Stătea pe scaunul din faţa pianului, privind atent partitura. Pe lemnul pianului, în praf, erau un stilou, un pahar cu puţin rom şi o scrumieră cu o singură ţigară stinsă. Ochelarii aveau lentile ciudate: pînze de păianjen. Ned apăsă cîteva clape. Încăperea cîntă, dar sunetele erau false. Dogul danez asculta liniştit. Trecu şi prin celelalte camere să-şi ia rămas bun de la bibliotecă şi de la pendula tăcută. Era ora 20.

Sună la uşa ultimului apartament şi intră. Televizorul era deschis, dar arăta o singură imagine dintr-o reclamă de la un tip de avioane personale. Domnul Eduard, tolănit în fotoliu, lăsase ziarele pe măsuţă şi o privea pe Bella. Fata îi arăta o rochie nouă, numai volănaşe. Îi stătea bine. Era roşie în obraji şi rîdea. Doamna Eduard croşeta, Ned privi florile pe care le adusese ieri. Erau încă proaspete. O sărută din aer pe Bella şi avu impresia că ea i-a răspuns. Ieşi, strigînd din hol: „Noapte bună". Coborî treptele încet. Nu se schimbase nimic. Şopti încă o dată, cu tristeţe, „Noapte bună".

Se grăbi să se ascundă printre dărîmături. Venise autobuzul şi un grup de muncitori năvăli afară. Peste cîteva minute excavatoarele adormite se treziră, începînd să care molozul în basculante. De la etaj mobilele erau coborîte cu funii. Un scripet cedă şi pianul se transformă într-o grămadă de lemne. Evacuarea continua. Pe profesor îl aruncară pe geam. Apoi şi pe ceilalţi. Un muncitor îşi scoase casca şi o ridică în braţe pe Bella, într-un dans grotesc. Ned aproape plîngea.

Se furişă lîngă camion şi, din grămada de manechine, neobservat, o răpi pe Bella şi fugi strîngînd-o la piept.

Trecu de indicatorul

MUZEUL SECOLULUI NOSTRU

INTRAREA: 10 DOLARI

Se opri la cîţiva paşi şi începu să arunce cu pietre în el pînă îl doborî.

Ned privi în urmă cu ură. Totuşi, lumea zicea că trebuie să vină un secol grozav din moment ce au demolat tot. Şi modern. Dar el fugea cu Bella şi volănaşele rochiei se zbăteau în bătaia vîntului. Nu-i păsa de oameni. Şi aşa i se spune Ned nebunul. Văzînd buldozerele curăţînd terenul, i se păru că locul va rămîne pustiu. Bella totuşi rîdea.

Camelia ONCIU

Florin MUNTEANU

Revelaţia

Şi iată-ne ajunşi la numărul 7 al revistei Jurnalul SF, număr cu puternică rezonanţă mitică şi magică ce reaminteşte de însăşi Geneza universului nostru, de cele şapte „zile" în care s-au definit toate cele cîte sînt. Este simbolul aprobării divine, al fericirii, bogăţiei şi măreţiei sufleteşti, al accesului prin REVELAŢIE la *DIVINITATE*. Este numărul piticilor din Alba ca Zăpada, dar şi al zilelor dintr-o săptămînă. Poate atrage atenţia într-un sens mai pragmatic căci, este singurul număr <10 căruia nu i se poate ataşa un criteriu de divizibilitate al numerelor scrise pe bază 10. Orice metodă ce permite acest lucru se bazează practic pe o transformare a bazei de numeraţie. 7 se distinge şi prin periodicitatea pe care o induce în rezultatul împărţirii n/7;n {1,2,3...}:

1:7	= 0.142857142 ; 14	28	57
2:7	= 0.285714285 ; 28	57	14
3:7	= 0.428571142 ; 42	85	71
4:7	= 0.571428571 ; 57	14	28
5:7	= 0.714285714 ; 71	42	85
6:7	= 0.857142857 ; 85	71	42

Cele 360° ale unui cerc împărţite în şapte părţi egale ne relevă o altă valoare particulară: 51° 25' considerată de unii cercetători unghiul caracteristic al marii piramide a lui Keops, şi deci implicată direct în aşa numitul „efect de piramidă".

Aceste cîteva particularităţi ale numărului 7 m-au hotărît să deschid o mică paranteză în prezentarea Automatelor Celulare pentru a vă sugera ceea ce personal înţeleg prin Revelaţie. Şi pentru că în ultima perioadă s-a scris mult despre acest subiect, nu voi utiliza o cale, să zicem clasică, ci mă voi folosi de imaginea din figura 2 şi poate de răbdarea dumneavoastră.

Şi, poate nu întîmplător, imaginea aleasă pentru un asemenea subiect nu este nici colorată şi nici spectaculoasă, ci din contra: o sumă nedefinită de puncte, ce par să nu aibă nici un sens. Oare fără a fi atenţionaţi că am putea trăi un mic miracol în faţa acestei figuri ne-am uita măcar o clipă la învălmăşeala absurdă de alb şi negru?

Dar să începem să privim mai atent şi să **analizăm** imaginea. Poate fi asemănată cu un tapet format din mici **fragmente**, figuri geometrice pe care le-am putea clasifica eventual după forma lor exterioară. Ele se aşază unele în raport cu altele după o lege ce ar putea fi identificată dacă am face apel la considerente geometrice de simetrie, repetiţie, recursivitate, şi aşa mai departe. Dar marea problemă va rămîne: ce urmărim să vedem? Pentru a vedea ceva trebuie să ştim mai întîi cum să ne uităm, ce să căutăm. Trebuie să ne treacă prin cap că aşa ceva este posibil. S-ar putea spune metaforic că trebuie să închidem ochii şi să deschidem **vederea**. Pe măsură ce analizăm imaginea, pe măsură ce datele obţinute prin această muncă de analiză devin mai clare, mai „adevărate", mai teoretizate, apar în sufletul omului două tendinţe contrare:

– una din plictiseală şi renunţare generată de ideea că nu mai este nimic de aflat, cel mult de folosit;

– şi alta de consternare: atîta risipă de forme? de ce? oare există lucruri fără sens? cine a făcut imaginea şi de ce?

Şi dacă în acest moment de cumpănă omul nu renunţă, şi se lasă condus de *credinţa că imaginea are un sens profund* şi doar momentan neînţeles, şi dacă nu se mai uită la detalii, uită cele învăţate şi priveşte în gol, prin foaia de hîrtie, poate, semnificaţia celebrului 7 apare precum o străfulgerare, o iluminare. Căci nu numai metaforic, ci chiar şi real, imaginea pare să se lumineze şi o cu totul altă figură, plenară şi spaţială apare. Bucuria este mult prea mare. *Într-un asemenea moment poţi să şi „mori"*, ca moment de apogeu al înţelegerii şi încununării tuturor speranţelor, a credinţei ce a permis trăirea înaintea abandonului. Şi dacă nu ai „murit" de bucurie, atunci, cînd totul devine din nou doar o foaie de hîrtie presărată de puncte, încerci un sentiment de frustrare. Ai dori ca senzaţia de confort şi plăcere să nu se mai termine. Şi mai ales ai dori să o transmiţi şi celor din jur. Dar cum să le spui că acolo este altfel, minunat şi cu sens, cînt toată lumea **ştie** că **imaginea** nu este decît o sumă de bucăţi de materie (cerneală pe hîrtie) aşezate după reguli bine stabilite şi perfect descriptibile! Degeaba încerci să arăţi că altul este mesajul, că trebuie să priveşti altfel. Nimeni nu te înţelege. Lumea *începe să te ocolească şi rămîi din ce în ce* mai amărît şi singur, dar cu credinţa că va veni pentru fiecare momentul cînd va trăi Revelaţia.

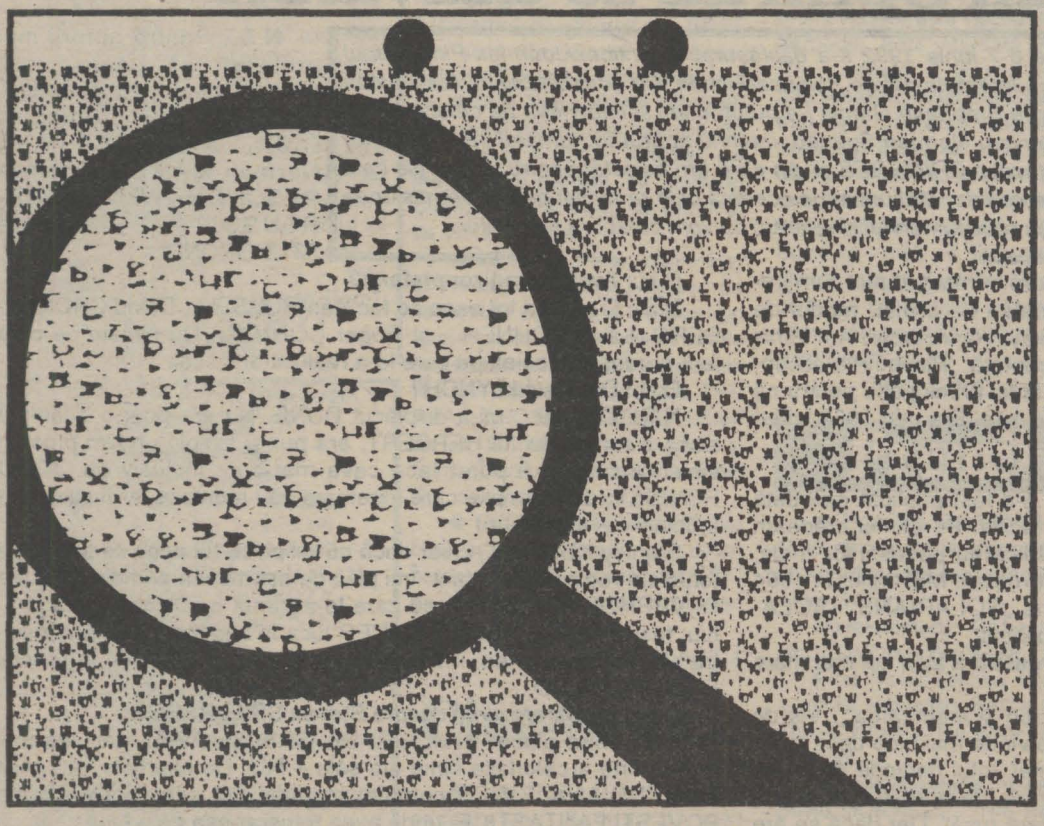

Agitaţia pe care omul din povestea noastră a generat-o a atras atenţia celor din jur. Unii s-au încăpăţînat şi mai tare să afirme că nimic nu poate fi pe acea foaie anostă, plină cu „bube" negre. Alţii însă au *„înţeles" că ar trebui să vadă alt*fel, şi atunci încep să se uite la foaie cu ostentaţie! Oare ce o fi! Ia să vedem! Deci sus în dreapta parcă ar fi un profil de cal, deci schimbare, graţie. Da. Oh, dar mai jos apare clar de tot un cocos care tocmai vesteşte... Am înţeles, voi scoate o carte prin care să se poată „vedea cu adevărat" această figură. Deci: urs de vei vedea... Cartea o dată terminată şi mai ales vîndută nu face decît să întîrzie înţelegerea, căci ea nu va schimba figura, ci doar pe cel ce se uită la ea.

Dar din cînd în cînd, apare în univers un om care reuşeşte să arate cu adevărat celor din jur ce este şi cum poate fi privită imaginea. Au încercat şi alţii dar El are o capacitate în plus, cea de a comunica „cuvinte" nespuse, căci imaginea „vorbeşte" printr-o mare metaforă. Şi astfel omenirea face un imens salt, trăieşte o bucurie fără margini acomodîndu-se noii „dimensiuni" dobîndite. Dar „bucuria" nu durează mult, căci apar alte probleme, alte întrebări, alte limite. Şi totul reîncepe!

Dar să lăsăm metaforele şi să revenim la imagine. Ea reprezintă o stereogramă

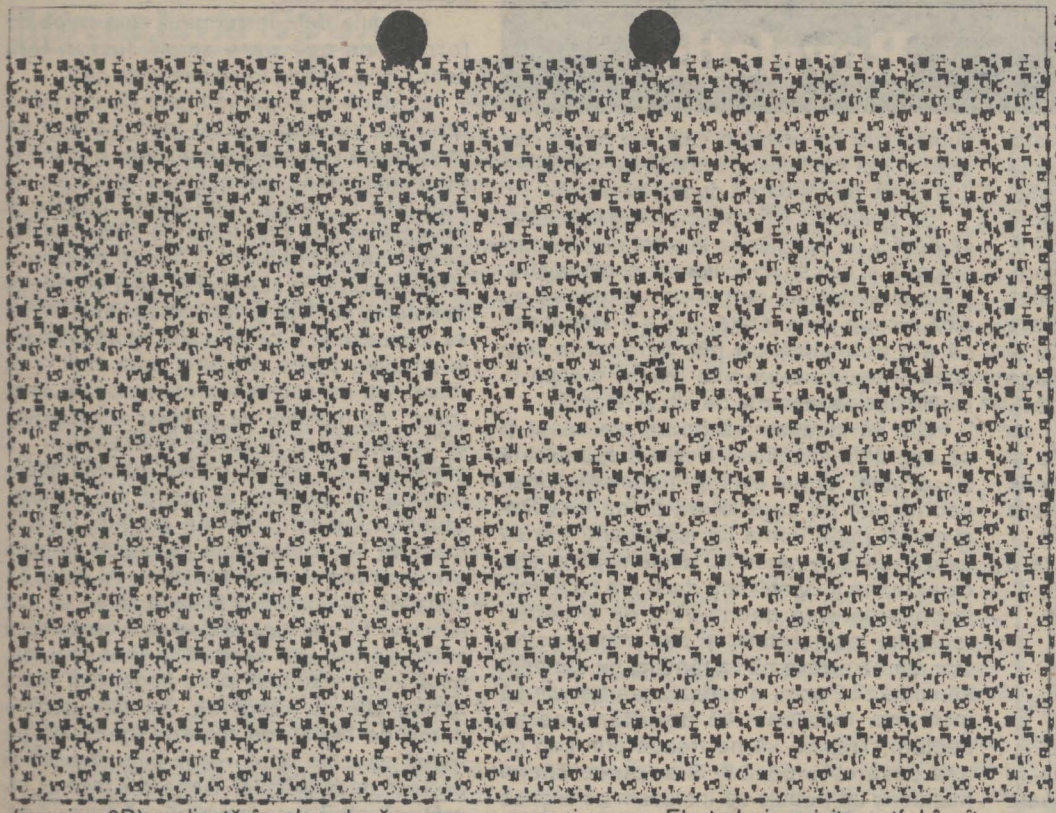

(imagine 3D) realizată în plan după o anumită tehnică. Pentru a ușura „acomodarea", în partea superioară a figurii există două cercuri negre. Ele trebuie privite astfel încît să dea senzația apariției unui punct virtual la mijlocul distanței dintre ele. Pentru aceasta se „defocalizează" privirea, ca și cînd te-ai uita în depărtare, prin foaia de hîrtie sau mai ușor, pentru început se aduce foaia de hîrtie aproape de ochi, la 10-15 cm. Antrenamentul constă în a stabiliza cît mai mult punctul virtual, așteptînd și neurmărind practic nimic. La un moment dat, punctele de pe foaie se vor „organiza" așa de deosebit încît privirea va aluneca ușor pe figura propriu-zisă, creierul fiind „fazat" într-un univers tridimensional în care totul capătă sens, iar toți care vor ajunge să VADĂ, vor vedea același lucru. Imaginea prezentată a fost generată de studentul Mircea Crăciunel care vă provoacă prin aceasta la un concurs pentru cea mai frumoasă și originală stereogramă „în puncte" pentru o viitoare copertă a revistei *Jurnalul SF*. Pentru mai multe amănunte legate de istoricul imaginilor 3D și a tehnicilor utilizate, vă sugerez să răsfoiți revista americană GAMES din aprilie 1992, pe care o găsiți la Biblioteca Americană din București. Și, ca încheiere, doream să vă spun, apropo de metafora de mai sus, că există unii care consideră inutilă etapa de studiu a punctelor și liniuțelor, și doresc să „intre" direct în Imagine. Aceștia nu vor ști niciodată cum să-și „construiască" propria LUME. Totul are rost și sens!

Norman Spinrad se dezvăluie

Între 6-7 iunie 1992 s-a desfășurat la Antibes/Juan-les-Pins primul Colocviu Internațional de Science-Fiction. Cu ocazia acestei manifestări Alexandre Stephane Garcia l-a putut întîlni și intervieva pe celebrul scriitor american Norman Spinrad; interviu apărut în numărul 18 al fanzinului francuzesc CHIMERES și din care am selectat pentru voi părțile cele mai interesante. Mulțumim pe această cale redacției pentru permisiunea de a reproduce interviul și sperăm că vom colabora și în viitor.

CHIMERES: Cînd v-ați început cariera?

Norman SPINRAD: Nu-mi amintesc exact cînd am început să scriu, dar eram la liceu, aveam două cursuri de literatură. La sfîrșitul unuia din ele, profesorul mi-a spus că ar trebui să încerc să vînd una din povestirile mele revistei „Playboy". L-am întrebat atunci cum trebuia să procedez, iar el mi-a explicat calea de urmat, modul de prezentare al textului, etc. I-am spus: „Okay, voi încerca". Am trimis povestirea la „Playboy", dar nu a fost acceptată; „Playboy" a acceptat altele după aceea, dar mi-a marcat totuși primii pași, pentru că astfel am început să-mi trimit textele la reviste. Era prin 1962, chiar la sfîrșitul studiilor...

C.H.: Cînd ați trecut la stadiul de roman?

N.S.: Am scris primul roman – care n-a fost publicat niciodată de-altfel – chiar după ce-am terminat studiile. Pe atunci credeam prostește că aș putea trăi doar din publicarea povestirilor mele, ceea ce nu m-a împiedicat să scriu acest roman. Mai tîrziu, în 1964 după ce publicasem nuvelele, am scris „SOLARIANS" (SOLARIENII), care a fost primul meu roman publicat.

C.H.: Care dintre romanele dumneavoastră a avut cel mai mare succes?

N.S.: Depinde. Ar putea fi „Jack Barron și eternitatea", „Vis de fier"... sau chiar „Primăvara rusă" care se vinde mai bine decît toate lucrările mele precedente... La urma urmei, totul depinde de punctul de vedere adoptat: în funcție de vînzare, de numărul de exemplare vîndute, ar fi, fără îndoială „Primăvara rusă". Dar dacă se are în vedere aspectul „impactului literar pe termen lung în întreaga lume", ar fi neîndoielnic „Jack Barron" în USA, în Anglia sau în Franța. Dimpotrivă, în Germania, în Europa de Est și în America Latină, e „Vis de fier"...

C.H.: Care sînt autorii dumneavoastră preferați?

N.S.: Printre autorii mei preferați se găsesc atît scriitorii de SF cît și de literatură. Aș zice... Philip K. DICK, Alfred BESTER, Norman MAILER, Thomas PYNCHON, William BURROUGS, și... Theodore STURGEON.

C.H.: Aveți un regizor preferat?

N.S.: O să văd tot ceea ce fac Ken RUSSELL, David CRONENBERG, Larry COHNEN... și Roger CORMAN. Nu filmele pe care le-a produs, ci acelea pe care le-a realizat el însuși.

C.H.: Dar David LYNCH?

N.S.: Da, dar... mi-a displăcut DUNE. Nu era doar o adaptare slabă a romanului lui HERBERT, era pur și simplu un film prost în sine. Oricine ar fi putut face ceva mai bun, inclusiv eu. JODO ROWSKY, de exemplu, care încercare să-l monteze, ar fi scos fără îndoială ceva mai bun.

Stanley KUBRICK, chiar dacă nu-mi place tot ceea ce a făcut, e totuși un regizor interesant. Îmi plac de asemenea primele filme ale lui VERHOEVEN, acelea pe care le-a turnat în Olanda... era straniu, foarte straniu... Rutger HAUER juca în cea mai mare parte dintre ele. De asemenea, îmi place mult Werner HERZOG, în special FITZCARRALDO...

C.H.: Ce părere aveți despre Steven SPIELBERG?

N.S.: Mi-a plăcut ÎNTÎLNIRI DE GRADUL TREI, dar cea mai mare parte a celorlalte filme ale sale – NU. De exemplu, am găsit seria INDIANA JONES complet stupidă. Cît despre TV – seria POVEȘTI FANTASTICE, unde avea totuși șansa de a face ceea ce voia, e în cvasitotalitate un rahat. Ar fi putut să-i aibă în slujba lui pe cei mai buni, dar a preferat să-și utilizeze vechii complici. Nu, pe SPIELBERG nu-l găsesc interesant.

Traducere Ionuț BĂNUȚĂ

(va urma)

CICLOPUL

SCENARIU ȘI DESENE: VICTOR TRIFAN

DECI E ADEVĂRAT. IAR ACEST SOLDAT...

SÎNT EU !
CERULE !!!

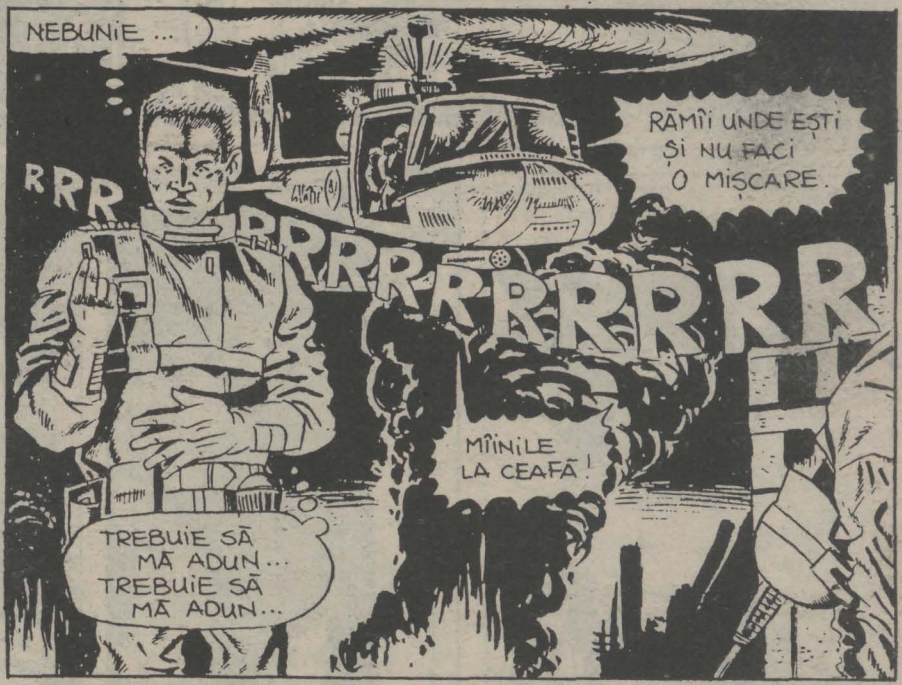
NEBUNIE ...
RĂMÎI UNDE EȘTI ȘI NU FACI O MIȘCARE.
RRR
RRRRRRRRRRRR
MÎINILE LA CEAFĂ !
TREBUIE SĂ MĂ ADUN... TREBUIE SĂ MĂ ADUN...

CUM A REUȘIT ĂSTA SĂ SCAPE ? CIBORGUL ERA PROGRAMAT SĂ NU LASE PE NIMENI ÎN VIAȚĂ.
CRED CĂ S-A ASCUNS, LAȘUL.
LEGAȚI-L !

RRRRRRRRRRRRRR
HM! UITAȚI-VĂ BINE LA EL. PARCĂ AR FI DROGAT.
NU ! E SPERIAT. E ÎNMĂRMURIT. CRED CĂ A VĂZUT TOT CE S-A ÎNTÎMPLAT AICI.
AMT 022
LĂSAȚI VORBA BĂIEȚI. HAIDEȚI SĂ MERGEM. SÎNTEM ÎN ÎNTÎRZIERE.
© Vitrifou

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025